

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. — 718

Ἔτος Δ. 1 Νοεμβρίου 1975 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ 4.—

Γραφεία Κανιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἑ γ υ ύ λ ι ο ς

Πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἐφημερίους τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Προσφιλές καὶ Τίμιον Πρεσβυτέριον

Παρά τὸν καθ' ἡμέραν ποικίλον ποιμαντορικὸν Ἑμῶν φόρτον καὶ παρὰ τὰς καθημερινὰς ἀντιξοότητας, τὰς ὁποίας συναντῶμεν ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν ποιμαντορικῶν Ἑμῶν καθηκόντων, δὲν ἐλησμονήσαμεν ποσῶς, ὅτι, κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ταύτην περίοδον ἄρχονται καὶ τὰ μαθήματα ἀπάντων τῶν τύπων σχολείων, ἀπὸ τοῦ Νηπιαγωγείου ἕως τῶν ἀνωτάτων πανεπιστημιακῶν σχολῶν, τῆς Φιλτάτης ἡμῶν Πατρίδος.

Ἀλλὰ συγχρόνως, ἐνεθυμήθημεν, ὅτι ἀνοίγει τὰς εὐλογημένας αὐτοῦ πύλας καὶ τὸ «σχολεῖον τοῦ Χριστοῦ», «τὸ Κυριακὸν σχολεῖον», τὸ γνωστότατον τοῖς πᾶσιν

«ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ».

Εἰς τὰ ὑποχρεωτικὰ καθήκοντα παντὸς Λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἅτινα ἐν φόβῳ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἐπιτελῇ οὗτος εἶναι πρωτίτως «Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ καὶ Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ».

Ὁ Ἀγιασμός διὰ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Μυστηρίων καὶ ὁ Φωτισμός διὰ τῶν Αἰωνίων Λόγων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄνευ τοῦ Φωτισμοῦ, δηλαδή, τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς γνώσεως τοῦ περιεχομένου τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, ὁ Χριστιανὸς παραμένει εἰς νυσταλέος τυπολάτρης, ἄνευ οὐδεμιᾶς ψυχικῆς ἀνατάσεως καὶ καλλιιεργείας, ἐπιρρεπὴς πάντοτε πρὸς

τὴν πονηρίαν καὶ λίαν εὐάλωτος ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας.

Χρέος λοιπὸν ἡμῶν τῶν Κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ, ἰδιαίτερώς μάλιστα τῶν Πρεσβυτέρων, εὐρισκομένων ἐγγύτερον πρὸς τὸν εὐσεβῆ ἡμῶν Λαόν, νὰ ἐπιτελοῦν τὸ σωτήριον ἔργον τοῦ Κατηχητοῦ, ἀκούοντες πάντοτε τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου λέγουσαν: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάσῃ τῇ κτίσει».

Διὰ τοῦτο, ἅς στρέψωμεν τὴν πατρικὴν ἡμῶν προσοχὴν πρὸς τὸ ΠΑΙΔΙ, τὴν ἐλπιδοφόρον ἀρχὴν τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἠγάπησεν ὁ Κύριος καὶ ἅς ἐργασθῶμεν ὑπὲρ τοῦ Φωτισμοῦ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ διὰ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν εὐάλωτον καὶ εὐπλάστον ταύτην ἡλικίαν δὲν ἐπρόφθασεν ὁ Διάβολος νὰ ρίψῃ τὰ σπέρματα τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ κακοῦ.

Βεβαίως, ἀναγνωρίζομεν, ὅτι τυγχάνει δύσκολον τὸ ἔργον ὑμῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς μεγάλης ἠθικῆς κρίσεως. Ἀλλά, θαρσεῖτε πατέρες καὶ ἀδελφοί, ἡ Θεία Χάρις, ἡ «πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα», θὰ ἐνισχύῃ ἀοράτως τὸ ἔργον ὑμῶν καὶ θὰ διατηρήσῃ ἐντὸς τῆς καρδίας ὑμῶν τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγκλείει τόσῃν μυστικὴν δύναμιν ὥστε ὅπου κι' ἂν σπαρῇ θαυματουργεῖ.

Ἀρκεῖ νὰ ἐργασθῶμεν μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου ἱεροῦ. Πολλοὶ ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν οἱ πειρασμοὶ. Ἄς ἐργασθῶμεν μετὰ ζήλου διὰ νὰ διασώσωμεν τὴν νέαν γενεάν, διδάσκοντες αὐτήν, τὴν Πίστιν, τὴν Ἀγάπην, τὴν ΟΜΟΝΟΙΑΝ, τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς καὶ τὰ καθήκοντα αὐτῶν ἐναντι τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως καὶ τοῦ Περιουσίου ἡμῶν Ἔθνους, ἀρετάς τὰς ὁποίας, δυστυχῶς, ἐφυγάδευσαν ἀπὸ πολλὰς ψυχὰς αἱ πλεκτάναι τοῦ βίου, ἐλλείπει ἀληθινῶν χριστιανικῶν βιωμάτων, ἐλλείπει ἀληθοῦς γνώσεως τῶν Αἰωνίων Ἀληθειῶν.

Προχωρήσατε, ὅθεν, θαρραλέως, ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ Πατέρες, ἐπὶ τὸ ἔργον. Κι' ἂν τυχόν, ἀναπόδραστοι σοβαροὶ λόγοι καὶ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια δὲν ἐπιτρέπουν Ὑμῖν τὸ ἔργον τῆς Ἱερᾶς Κατηχήσεως, τότε, ἀναζητήσατε ἐν τῇ Ἑνορίᾳ Ὑμῶν κα-

τάλληλα πρόσωπα, διακρινόμενα διὰ τὴν Θεοσέβειαν αὐτῶν ἄρρενα καὶ θήλεα καὶ προτείνετε ταῦτα Ὑμῖν πρὸς διορισμὸν αὐτῶν διὰ τὸ ἔργον τῆς Κατηχήσεως παρ' Ὑμῖν, ὥστε βοηθοῦντα Ὑμᾶς εἰς τὸ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ τοῦτο ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, νὰ δύνασθε καυχώμενοι ἐν Κυρίῳ νὰ ἐπιδεικνύετε τὰ πνευματικὰ Ὑμῶν τέκνα ἐν τῇ κοινωνίᾳ λέγοντες: «Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός».

Ἀναφερόμενοι δὲ πρὸς τὸν ἔχοντα ἀοράτως τὴν ἐποπτεῖαν ἀπάντων ἡμῶν, Ἀρχιδιδάσκαλον καὶ Ἀρχικαθηγητὴν Κύριον, νὰ ὁμολογῆτε: «Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο, εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας». (Ἐβρ. 2,13 καὶ Ἰωάν. 17,12).

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ.

Αὐξέντιος

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32, ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης

Κάπυγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προσπάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικῶς: Ἐξάμηνος δραχμᾶς 40

» Ἐτησίᾳ » 70

Ἐξωτερικῶς: Ἐξάμηνος δολλάρια 4

» Ἐτησίᾳ » 7

Τιμὴ φύλλου δραχ. 4. —

Ἀνοιχτή Ἐπιστολή

Πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Ἐπίσκοπον Ματθαίου Δ' ὁντὴν Νομοκανονικῆς Ἐπιτροπῆς παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Ἐκκλησίας Ἑλλάδος. Ὁδὸς Φιλοθέης — Ἀθήνας.
Πανοσιολογιώτατε.

Εἰς τὸ φύλλον ἐφημερίδος **ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ** τῆς 24 Σεπτεμβρίου ἐ. ε. ἀνεγνώσαμεν τὰ ὅσα εἰς δημοσιογράφον αὐτῆς ἀνεκοινώσατε πρὸς υποστήριξιν τῆς γνώμης σας ὅτι (οἱ Παλαιοημερολογίται Κληρικοί εἶναι ἀντικανονικοί καὶ τὰ μυστήριά των ἄκυρα). Καὶ ἐπιθυμοῦμεν διὰ τῆς παρούσης ἐπιστολῆς νὰ σὰς γνωρίσωμεν τὰς ἀπόψεις μας.

Ὡς Κληρικός καὶ ἐτι περισσότερον ὡς Διευθύνων σήμερον τὴν Νομοκανονικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζετε τί ἐν τῷ Ἱερῷ Πηδαλίῳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀρίζεται: «ὅτι οἱ Θεῖοι Κανόνες ὑπὲρ τοὺς Βασιλικοὺς Νόμους ἰσχύουσιν... οἱ Κανόνες κρατεῖταισαν... οἱ τοῖς Κανόσιν ἐναντιούμενοι πραγματικοὶ τύποι, ἄκυροί εἰσιν... οἱ μὲν, γάρ, ἦγον οἱ Κανόνες, παρὰ Βασιλέων καὶ Ἀγίων Πατέρων ἐκτεθέντες καὶ στηριχθέντες, ὡς θεῖαι Γραφαὶ δέχονται. Οἱ δὲ Νόμοι παρὰ Βασιλέων μόνον ἐδέχθησαν, ἢ συνετέθησαν καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατισχύουσι τῶν Θεῶν Γραφῶν, οὐδὲ τῶν Κανόνων».

ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις αὐτάς τὴν 16 Ἰανουαρίου 1923 ἐξεδόθη τὸ Πρακτικὸν τῆς Ἐπιτροπῆς, συσταθείσης ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ἐξ ἐνὸς Ὑπουργοῦ, Ἀστρονόμου, Νομομαθοῦς καὶ δύο Θεολόγων Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (Α. Ἀλεξιάδου καὶ Χρυσόστομου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου) ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου. Ἐν αὐτῷ ἀναγράφεται: «ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἀν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἡνωμέναι, διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς Πνευματικῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, αποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων».

Βάσει τοῦ Πρακτικοῦ τούτου ἡ Πολιτεία ἐξέδωκε Β. Διάταγμα ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18 Ἰανουαρίου 1923 δι' οὗ ὀρίζεται ὅτι: «διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Θρησκευτικὰς ἐορτάς». Τὸ Διάταγμα τοῦτο μέχρι σήμερον δὲν ἠκυρώθη διὰ μεταγενεστέρου. Πλὴν ὅμως ἡθετήθη καθ' ὁλοκληρίαν διὰ μίας ἀπλῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅταν ἀνῆλθε μετὰ πάροdon ἔτους εἰς τὸν Ἀρχιερατικὸν θρόνον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἐκλεγείς διὰ τριῶν ψήφων ἐναντι πέντε Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, μελῶν Ἀριστίνδην Συνόδου διορισθείσης ὑπὸ τῆς Ἐπαναστατικῆς Ἑλληνικῆς

Κυβερνήσεως καὶ ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν τὸ Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Διὰ τῆς ἀθετήσεως αὐτῆς ἐτέθη ἐκποδὼν ὁ εὐλογημένος «Ἐνισχυτὸς Κυρίου Δεσπότης» καὶ ἀνετράπη ἡ ὅλη σειρά τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, τῶν ἐορτῶν, τῶν νηστειῶν καὶ ἄλλων ὁρισμῶν, καθοριζομένων ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ὑπικού τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ οὕτω ἐπελθούσα ἐκκλησιαστικὴ καινοτομία δὲν ἐγένετο δεκτὴ ἀπὸ τὰ ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ τὰς κατὰ τόπους — Ἀνεξαρτήτους Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, μετ' ἐξαιρέσιν τῆς Κύπρου καὶ Ρουμανίας. — Ἰδίως τὰ κατ' Ἀνατολὰς Τρία Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱερουσολύμων ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὴν ἄμεσον σύγκλητον Οἰκουμενικὴν Συνόδον, πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς Ἐκτροπῆς. Καὶ ἐνῶ ἡ σύγκλησις αὕτη ἀπεφασίσθη νὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1925 ἐν τούτοις δὲν ἐπραγματοποιήθη, λόγω προβαλλομένης ἀντιστάσεως ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀσκηθείσης πίστεως ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως, πρωθυπουργούντος τοῦ Ἀλ. Παπαναστασίου (1924). — Ὑφίσταται ἡ ἐβεβαίωσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Συνελεύσεως τῆς Συνόδου τῆς Ἱερραρχίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1924 ἔχουσα ὡς ἀκολουθῶς: «Ἰνωρίζω ὅτι οἱ τρεῖς Πατριαρχαὶ Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱερουσολύμων ἐπιμένουσιν εἰς τὴν σύγκλησιν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐντὸς τοῦ ἔτους». — Εἰς δὲ τὸ κείμενον τοῦ Βιβλίου Δ. Μητροπολίτου (1960) ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑΙ ΣΒΛΙΔΕΣ ἀναφέρεται: «Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοῦ Γρηγορίου Ζ' ἐφηρμόσθη ἐν Ἑλλάδι τὸ νέον Ἡμερολόγιον. Τοῦ γεγονότος τούτου ἔλαβεν ἐπίσημῶς γνῶσιν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον καὶ κατόπιν ἐπερέσσεως τοῦ Μητροπολίτου τότε Ἀθηνῶν Χρυσόστομου ἐνέδωκεν ἐδοκιμάσαν τὴν ἡμερολογιακὴν μεταβολήν. Καὶ ὅχι μόνον τούτο, ἀλλ' ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἡ μεταρρυθμίσις καὶ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Εἰς μίαν τῶν συνεδριῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ τότε Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας Ἀμβρόσιος, ἐπὶ ὧραν καὶ πλέον ἠγέρευσεν ὑπὲρ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἀποφανθεὶς ὅτι ἔως ἀντικανονικῶς ἐπῆλθεν ἡ ἡμερολογιακὴ μεταβολή, ἡ ὁποία θὰ ἐπιφέρει ἀναστάσειν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας μετ' ἀπρεβλέπτους συνεπείας. Ἡ πειστικὴ ὑπὲρ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἀπολογία τοῦ ὡς ἄνω Συνοδικοῦ Μητροπολίτου, ἠνάγκασε τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον νὰ ἐπιδιοκιμάσῃ τὰ λεχθέντα. Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Μητροπολίτην Νεοκαισαρείας Ἀμβρόσιον, τηρητὴν τοῦτον φανατικὸν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας, ἐν εὐχρινεῖ ὁμολογίᾳ λέγει: «Δυστοχῶς τὴν μεταβολὴν ἐπέβαλεν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις».

Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν ἐβεβαιούται ὅτι λόγοι θρησκευτικοὶ δὲν ὑπέβαλον τὴν μεταβολήν. — Πρώτη — ὁ ἀντικρῶσπος Κληρικός τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-

δος ἐν ἔτει 1923 εἰς τὸ λεγόμενον Πανορθόδοξον Συνέδριον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅταν ἠρωτήθῃ εἰς εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταρρυθμισθῇ καὶ τὸ Πασχαλίον ἢ ἀρκεῖ μόνη ἡ προσαρμογὴ τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν πρὸς τὰς ἀντιστοιχοῦς ἡμερομηνίας τοῦ Πολιτικοῦ ἡμερολογίου, ἀπήντησεν «Μετὰ τὴν ἀποδοχὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου διὰ τὰς ἀνάγκας τὰς βιοτικὰς ἢ προσαρμογὴ πρὸς αὐτὸ καὶ δὴ ταχέως καὶ τοῦ ἑορτολογίου ἀποβαίνει ἀναπόφευκτος. Ἄλλος λόγος ἐπὶ πλέον πρὸς ἄμεσον ἐφαρμογὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου εἶναι ἡ μεγάλη ἠθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις ἣν θὰ παραγάγῃ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἢ διὰ τῆς ἀδιάστου πρωτοβουλίας ταύτης προσέγγις τῶν δύο Χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως.

Δευτέρα — ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰωακείμ εἰς διατριβὴν του (1952) ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ἀναφέρει: «... Ἡ ἀνάγκη ἐπέβαλε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν παραδοχὴν τοῦ διορθωμένου ἡμερολογίου, ἵνα καὶ διὰ τούτου ἐπιτύχωμεν ὕλικά βοηθήματα... ἱστορικοὶ λόγοι ὑπεχρέωσαν καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νὰ δεχθῶν τὸ Νέον ἡμερολόγιον, ὡς δείγμα προόδου καὶ διὰ νὰ ἐξευμενίσουν οὕτω τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Γῆς, ἵνα μὴ ἡ φοβερὰ ἐκείνη Μικρασιατικὴ καταστροφὴ ἐπεκταθῇ περισσότερον...—Ὁ Μητροπολίτης Ἰωακείμ συμμετέχε μετὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς παρὰ τῷ Προέδρῳ αὐτῆς, εἰς τὰς ἐνεργείας ἐκείνας (1923—24), ὡς γράφει ἐν τῇ διατριβῇ του.

Τὴν 4 Μαρτίου 1924 ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος δι' ἐγγράφου του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν ἔσπευσε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐπέμβασιν τούτου ἀπευθύνας πρὸς αὐτὸ τὸ ἀκόλουθον ἐγγράφον. «Παρακαλοῦμεν εἰδοποιήσατε ἐπείγοντως τηλεγραφικῶς τοὺς Μακαριωτάτους Πατριάρχας Ἱεροσολύμων, Ἀντιοχείας, Ἀλεξανδρείας, Σερβίας καὶ τοὺς Ἀρχιεπισκόπους Ρουμανίας καὶ Κύπρου, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπεδέχθη ἀπόφασιν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ συντακτισμοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου καὶ πολιτικοῦ τοιοῦτου ὀριζομένης 10 Μαρτίου ὡς 23ης, τὸν δὲ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὅτι ἔδωκεν εἰς ἐφαρμογὴν τὴν περὶ ἡμερολογίου σχετικὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ.

Ὅτι ἐπὶ αἰῶνας ἡγωνίσθησαν νὰ ἐπιτύχουν Ἀποστολικά Διατάξεις, Οἰκουμενικά Σύνοδοι, Συνοδικαὶ ἄλλαι ἀποφάσεις καὶ Πατριαρχικά γράμματα, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνυψώθῃ εἰς ἐνιαῖον σῶμα κεφαλὴν ἔχον τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, αὐτὸ ἦλθεν ἐν μιᾷ στιγμῇ ὀργισμένως ἐπαναστάσεως πολιτικῆς καὶ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτῆς νὰ τὸ θρυμματίσῃ ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Ὅτι ἐκράτησαν καὶ ἐσεβάσθησαν ἐπὶ εἴκοσι αἰῶνας — οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ ἐπίγονοι αὐτῶν, δὲν τὸ ἐσεβάσθη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Οὐδεὶς Ἀυτοκράτωρ, οὐδεὶς Πατριάρχης, οὐδεὶς Σύνοδος Οἰκουμενικὴ ἢ Τοπικὴ, οὐδεὶς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας ἔθεσεν ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη χεῖρα ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Τὸ ἐν τῇ 7ῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἐπὶ Πατριάρχου Ταρσίου θεσπισθέν: «Σύνοδος Οἰκουμενικὴ ἐστίν, ὅταν τὰ πέντε Πατριαρχεῖα θεσπίσωσι μίαν πίστιν, ἓνα λό-

γον. Εἶδε ἐκτούτων κἂν εἰς ἀπολείψῃ, εἰ μὴ ὑποκύψει τῇ Συνόδῳ, αὕτη Σύνοδος οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ συναγωγὴ καὶ συνέδριον ματαιότητος καὶ ἀλαζωνείας». Οὐδὲ κἂν ἐλήφθῃ ὑπ' ὅψιν ὑπὸ τῶν καινοτόμων, ἀλλ' ἐπεκράτησεν ἡ θέλησις τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς, ὅπως ἡ Ἑλλάς τὸ Ὁρθόδοξον κατ' ἐξοχὴν Ἔθνος δεχθῇ: «σὺν ἄλλοις καὶ τὴν παραδοχὴν τοῦ διορθωμένου ἡμερολογίου».

Ἐκλήθη καὶ ἐπροθυμοποιήθη ἡ Ἑλλάς νὰ δώσῃ ὡς δείγμα Πολιτισμοῦ τὴν διορθωσιν τῆς τῶν Πατέρων αὐτῆς Πίστεως τῆς Ἐπουρανίου, ὡς νὰ μὴ ἐπὶ τῶν τὰ μεγάλα αὐτῆς ἀποδέματα τὰ δοθέντα εἰς τὸν Κόσμον πλουσιοπαρόχως, μὲ τὰ διδάγματα τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἐπὶ χιλιετηρίδας.

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, ὅπου ἐνίσχυσε τὰ πιστὰ τέκνα του, τὴν ἐκλεκτὴν μερίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τὸν πιστὸν φρουρὸν καὶ φύλακα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις ὑψώσασα τὸ λάβαρον «Ὁρθοδοξία ἢ θάνατος» ἀντεστάθῃ εἰς τὴν καινοτομίαν, ἀπεκήρυξε τοὺς ἀποστάτας καὶ ἄνευ τῆς παρουσίας οὐδὲ ἐνὸς Ἐπισκόπου ἐβάδισε πρὸς τὰ θεάρεστα, συνεπικουρουμένη ὑπὸ ἐλαχίστων εὐλαβῶν ἱερέων, ἐχόντων συνείδησιν καθαρὰν καὶ πίστιν εἰς τὸν Θεόν, οἵτινες ἐγκαταλείψαντες τὰ ἐρημητήριά των, τὰς Ἱεράς Μονάς, τὰς ἐφημερίας των, ὡς καὶ τὰς οἰκογενεῖας των, ἄνευ πόρων ζωῆς, ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Λαοῦ, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν, ἐν ἐρημίαις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς, ἐν ἐρημοεκκλησίαις καὶ κατακόμβαις, ὡς κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς χρόνους συνέβαινε, λόγῳ τῶν ἀπηνῶν διωγμῶν, φυλακίσεων καὶ ἀποσχηματισμῶν.

Ὅτι γράφεται εἰς τὰ ἱερὰ κείμενα ὅπου οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Μάρτυρες καὶ οἱ πιστοὶ ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῶν φυλακῶν καὶ ἐξέρχοντο ὑγιεῖς, χάριτι θεῇ, ἐπανελήφθη εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ μεγάλου διωγμοῦ τῶν κληρικῶν αὐτῶν.

Ἀπὸ τῶν ἐρωτῶν κρατούμενος ἱερομόναχος εἰς τὰς φυλακάς τῆς Χίου, ἐν μέσῃ νυκτὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου, ἐφανισθέντος ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἀρχιδιάκονου Στεφάνου μὲ πλήρη ἱερατικὴν στολήν, κρατούντος ἀνὰ χεῖρας τὸ θυμιαστήριον καὶ προστάζοντος: (Δούλε τοῦ Θεοῦ Χριστόφορε, ἰδοὺ ἡ κύλη ἡνέωκται).

Γεγονὸς ὅπερ ἀνεστάσας τὴν Διοίκησιν τῶν φυλακῶν, τὴν Εὐαγγελικὴν ἀρχὴν τῆς Νήσου Χίου καὶ τὴν Κοινωνίαν αὐτῆς. Πλὴν τοῦ Τοπικοῦ Ἐπισκόπου τοῦ καινοταμῆσαντος, ὅστις ἐπέμενεν εἰς τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυσιν ἐκ τῆς ἐκεῖ Μονῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων τοῦ Ἱερομονάχου τούτου, διότι δὲν ἐδέχθη νὰ θέσῃ τὴν λειτουργικὴν του φυλλάδα εἰς ἐφαρμογὴν κατὰ (13) δέκα τρεῖς ἡμέρας πρὸς τὰ ἔμπροσ, ὡς ἡ νέα τάξις τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσδιώρισεν, ἀνατρέπουσα τὰ Θεῶθεν δεδομένα. Καὶ δηλοῦντος ὅτι ἐὰν παραμείνῃ εἰς Χίον ὁ ἱερομόναχος Χριστόφορος δὲν θὰ εἶχε θέσιν ὁ ἴδιος ὡς Ἐπίσκοπος.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος τοσούτω κατεθροῦνέθη ἀπὸ τὴν θαρραλέαν στάσιν τοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ Κλήρου, ὑπὲρ τῆς Πατρῴας Πίστεως ὥστε ὅταν τὸν ἐπισκέφθη εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Λογγεοῦ Πάριος Ἀρχιμανδρίτης Φιλόθεος Ζερ-

βάκος τὸν εὔρε νὰ κτυπᾷ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ φωνάζῃ. «Ἀχ! Τί ἔπαθα. Ἐκῆνα ζημίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐσὺ Φιλόθεε, θὰ μὲ σώσης. Τρέξε εἰς τὸν Πρωθυπουργόν, πέσε εἰς τὰ πόδια του, παρεκάλесе τον νὰ μὲ διατάξῃ καὶ αὐριον πάλιν θὰ τὸ ἐπαναφέρω». Καὶ διαβεβαίωσεν ὁ Φιλόθεος: (ὅταν εἶδα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς αὐτὴν τὴν συναίσθησιν καὶ νὰ στέλῃ ἐμὲ μεσολαβητὴν εἰς τὸν Πρωθυπουργόν ἡσθάνθη τὴν μεγαλύτεραν χάριν εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἐπίστευσα τότε ὅτι κάτι θὰ ἐγένετο. Ἐτρεξα κλαίον καὶ προσευχόμενος εἰς τὸν Πρωθυπουργόν, τοῦ διεβίβασα τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μετὰ δακρύων, τὸν παρεκάλεσα καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ μισόκαλος διάβολος ἔστηρε καλὰ τὴν παγίδα του διὰ τὸν χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ Κυβέρνησις ἦτο ἀμετάπειστος. — «Ὅρα φυλλάδιον τῆς ἐν φυλῇ Ἀττικῆς Ι. Μονῆς Ἀγίου Κυπριανοῦ 1948» Πῶς ἐγνώρισται τὸ Πάτριον ἐορτολόγιον καὶ ἐπέστρεψα εἰς αὐτό.»

Δὲν δύναται νὰ παροραθῇ καὶ τὸ οὐράνιον φαινόμενον, ὡς εὐδοκίᾳ τοῦ Παναγίου Θεοῦ ἐσημειώθη, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πιστευόντων, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 13 πρὸς 14ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1925 ἡμέραν ἐορτῆς τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὅτε πολυπληθὴς ὁμάς πιστῶν ὀρθοδόξων, ἐμμενόντων εἰς τὰ πατροπαράδοτα ἀγρυπνοῦσεν ἐν λειτουργίᾳ παρὰ εὐσεβοῦς ἱερέως τῶν, ἐν μέσῳ αὐστηρᾶς ἀπομονώσεως ὑπὸ μεγάλῃς κουστωδίας χωροφυλάκων, καὶ ἐνεφανίσθη φωτεινὸς ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Τιμιος Σταυρὸς, ἄνωθεν τοῦ Μονητηρίου Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὑμηττοῦ. Τὸ ἐξαίσιον τοῦτο γεγονός ἐκατεγράφη εἰς τὰς δέλτους τῆς Ἀστυνομικῆς ἀρχῆς καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον τῶν Ἀθηνῶν. (ὅρα ἐφημερίδα Σκρίπ 28 Σεπτεμβρίου 1925).

Εἰς τὴν ἀνακοίνωσίν σας, Πανασιολογιώτατε, πρὸς τὸν δημοσιογράφον τῆς Ἀκροπόλεως ἀναφέρεσθε, ὡς πρὸς τὴν κανονικὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπων εἰς τὸν Κανόνα ΔΕ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ ΚΒ' Ἀντισχείας. Ἀλλὰ ἐπαραλείψατε νὰ γνωστοποιήσητε καὶ τὴν δέον γενέσθαι, ὅταν οἱ φύλακες, οἱ τηρηταὶ τοῦ Θείου Νόμου τελοῦσι ψυχὴν τε καὶ σῶματι ἐν σχίσματι καὶ ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου ἔχουσι περιέλθει εἰς ἀδόκιμον νοῦν, εἰς τὴν ἀποστασίαν καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν πτώσιν, ἐναντι τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων Ἀποστολικῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Διὰ τὴν περίπτωσιν τῶν ἐκπεσόντων ἐκ τῆς Θείας Χάριτος ἐλέγχθη παρὰ τοῦ Κυρίου:

«Πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου; Ὑποκριτὰ ἐκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ σου». Ματθ. 7 — 4. Καὶ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «δεῖ γάρ τὸν Ἐπίσκοπον ἀνέγγλητον εἶναι ὡς Θεοῦ Οἰκονόμον... ἀντεχόμενον, τοῦ κατὰ τὴν διδασχὴν πιστοῦ λόγου ἵνα δυνατὸς ἦ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαίνουσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν». Πρὸς Τίτον α—9.

Ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν ἀκούομεν νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα κατὰ τὴν πρό

τοῦ ἑκουσίου πάθους Αὐτοῦ προσευχήν: αὐὸ περὶ τούτων ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν, εἰς ἐμὲ, ἵνα πάντες ἐν ὧσιν, καθὼς σὺ Πατέρ ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας».

Ὅμοιως ὁ τῶν Ἀθηνῶν Ἀπὸστολος Παῦλος, λαλῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι παραγγέλλει πρὸς πάντας «παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς ἀδελφοί διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγετε πάντες καὶ μὴ ἦ ἐν ἡμῶν σχίσματα, ἥτε δὲ κἀτηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ». Α. Κορινθ. α—10.

Κατὰ τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγὰς: «Ἀποσχίζεις οὐχ ὁ ἀσεβὴς χωριζόμενος, ἀλλ' ὁ τῶν εὐσεβῶν ἀφιστάμενος.»

Κατὰ τὸν ἱερὸν Ἰωάννην Χρυσόστομον «οὐδὲν οὐτω παροργίζει τὸν Θεόν, ὡς τὴν Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι... Παράδοσις ἐστὶν μηδὲν πλέον ζητεῖν.»

Κατὰ τὴν Ἀγίαν Σύνοδον ἐν Λαοδικείᾳ (364) «οὐδεὶς αἰρετικὸς ἢ σχισματικὸς συνεύχεσθαι», Κανὼν ΔΓ'

Κατὰ τὴν Ἀγίαν Γῆν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (431) — «Κοινῶς δὲ τῇ Ὀρθοδόξῃ καὶ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ συμφρονούντας κληρικοὺς κελεύομεν τοῖς ἀποστατήσασιν ἢ ἀφισταμένοις Ἐπισκόποις μηδὲλως υποκείσθαι κατὰ μηδὲνα τρόπον.»

Κατὰ τὴν Εἰν Ἀγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον (553) ὠρίσθη παρὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ μετὰ θάνατον ἀναθεματίζεσθαι τοῖς εἴτε εἰς Πίστιν, εἴτε εἰς Κανόνας ἀμαρτήσαντας.

Κατὰ τὴν Ζτὴν Ἀγίαν οἰκουμενικὴν Σύνοδον (783) «Εἰ τις Παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα ἔστω». Καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου Ἅγιος Ταράσιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐροντοφωνεῖ «οὐκ οἶδεν ὁ τῆς Ἐκκλησίας τόμος καὶ ὅρος, ἔριν ἢ φιλονικίαν, ἀλλ' ὥσπερ οἶδε ὁμολογεῖν εὐσεβῶς ἐν βάπτισμα, μίαν πίστιν, οὕτω καὶ συμφωνίαν ἐπὶ παντός ἐκκλησιαστικοῦ πράγματος... καὶ οὐ μετατίθεμεν ἕρια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἀλλ' Ἀποστολικῶς διδαχθέντες κρατοῦμεν τὰς παραδόσεις ἃς παρελάβομεν.»

Τέλος κατὰ τὴν Πρωτοδευτέραν (Α—Β) Ἀγίαν Σύνοδον (861) «οἱ γάρ δι' αἵρεσιν τινα παρὰ τῶν Ἀγίων Συνόδων ἢ Πατέρων, κατεγνωσμένην, τῆς πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντες καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας διδάσκοντες, οἱ τοιαῦται οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆται οὐχ ὑπόκεινται πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίαν ἀποτειχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθνήσκονται. Οὐ γάρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδοεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέρωσαν. Καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἐνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρυτῶσαι.»

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ὀφείλετε Πανοσιολογιώτατε νὰ παραδεχθῆτε ὅτι ἡ ἀγίαστικὴ χάρις παρέχεται πλουσία εἰς ἐκείνους, ὅπου συνεχίζουσι τὴν ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ καὶ οὐχὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες ἠθελημένως ἠθέ-

τησαν τὸν «ἀναισθῆτον Κυρίου δεκτὸν» καὶ εὐρίσκονται ἔξω τῆς Μᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν κακοδοξίαν των.

Ὁ Θεοφόρος Ἅγιος Γρηγόριος λέγει: «Ἐἴ τις σὺνιζοντι ἀκολουθεῖ Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομεῖ... φεύγετε τὸν μερισμὸν». Καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός: «Ὁ γούν μὴ κατὰ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας πορευόμενος οὗτος ἀπιστὸς ἐστί.»

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος, ἥτις πρώτη εἰσήγαγε τὴν ἐσπέρτον ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θέλει ἡ ἰδίᾳ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀληθεῖαν, διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ ὁρθοτομῇ τὸν «Λόγον» τῆς Ἀληθείας, καὶ καταστῇ καὶ πάλιν ὁ Τηλαυγής—Φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, ὡς ἐτάχθη νὰ πράττῃ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ἰδρυτοῦ τῆς ἐπὶ Γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας Του, μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ Περριουσίου Λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ.

Καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καλεῖσθε καὶ ὑμεῖς Πανοσιολογιώτατε, ὅπως πράξῃτε τὸ καθήκον σας, ὡς Κληρικός καὶ Διευθύνων τὴν Νομοκανονικὴν Ἐπιτροπὴν παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τότε καὶ μόνον τότε θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ τάξις καὶ

ἡ εὐπρέπεια εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἐκδηλώσεις καὶ θὰ ἀρθῶσι τὰ ἐν Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις ἀναθέματα τῶν Θεοφόρων Πατέρων, οἱ μερισμοὶ καὶ τὰ σκάνδαλα εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἐνεκα τοῦ ὑφισταμένου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἐπαράτου ὁμηγευστικοῦ διχασμοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος ἐν μέσῳ πλείστον ὧν δυσχερειῶν καὶ ἀντιξοοτήτων, ἀκρίβη καὶ διωγμῶν, εὐδοκίᾳ τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, βαδίζει τὴν ὁδὸν τὴν ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος χαρᾶχθεῖσαν, καὶ ὡς «μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοί.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χορημίας ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χορήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἐπὶ τῇ ἀνάρξει τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων παραθέτομεν τὸ στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῶν ἐξετάσεων τοῦ Μέσου καὶ Κατωτέρου Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Φιλοθέης Ἀνω Πετραλώνων. Διακρίνεται, εἰς τὸ μέσον τῶν μαθητῶν κοὶ μαθητριῶν ὁ Σεβασμιώτατος κ. κ. Ἀντώνιος, ὅστις καὶ ἠϋλόγησεν αὐτήν.

Επίκαιρα θέματα

"Ας Γυνετισθούν..."

Ένα ανατριχιαστικόν ἔγκλημα εἰς τὸ Λαύριον συνεβλήθη τὸ Πανελλήνιον...

Ένας νεαρός, δέκα-ἑξή χρόνων μόλις, ἐργάτης ἐργαστασίον κλωστοϋφαντουργίας κατεσπένετροψε τὸ κρινίον τοῦ ὁμοχωρίου καὶ φίλου του, μόλις δέκα τεσσάρων χρόνων!!! Εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ ἐργαστασίου καθημερινῶς ἀμρότεροι οἱ ἀνεργατίστοι νεαροὶ ἀφίρναν ἀχαλίνωτον τὴν νουηράν ὄρασιν των διὰ ἀμαρτωλά θεάματα.

Ὁ νεαρὸς δολοφόνος κατὰ τὰ ἑξωτερικὰ ἀνθρώπινα κριτήρια ὑπῆρξε «τέπος» καὶ ὑπογραμμὸς διὰ τὸ στενὸν περιβάλλον τοῦ μικροῦ Λαυρίου. Δὲν εἶχε δώσει ποτὲ ἀφοσίωσιν διὰ ψόγον. Νοικοκυρόπεπλον πραγματικόν! Ἡ διαδρομὴ του ἡ καθημερινὴ ἦταν σπιτι-δουλειά. Δουλειά-σπίτι, συνεχῶς. Τῆς ὥρας τῆς σχολῆς του δίδεθετε διὰ τὸ νοικοκυριό τοῦ σπιτιοῦ του μιὰ καὶ οἱ γονεῖς του ἔκαμον τὴν ἡμερησίαν «θάσδια» των εἰς τὸ ἴδιον ἐργαστάσιον.

Ἀλλὰ γιατί ἔγινε φονῆς ὁ ἀνήλικος δολοφόνος; Αὐτὸ τὸ «ἄλλω» θὰ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ ἡ παρούσα στήλη πρὸς χάριν πρὸ πάντων τῶν φονέων τῆς ἐποχῆς μας.

"Ας θέσωμεν ὅμως πρωτίστως μερικὰ ἐρωτήματα: Αὐτὸ τὸ «καλὸ» παιδί -διὰ τὸν κόσμον- ὁ νεαρὸς Θανάσης Νικολόπουλος, ἔσται καὶ μετὰ τὸν φόνον δὲν ἔδειξε καμμίαν μεταμέλειαν; Διὰτὶ ἓνα δάκρυ δὲν ἐκόλλησεν ἀπὸ τὰ παγωμένα μάτια του τὰ ὅπου ἐκύτταζαν ἀπλανῆς, διὰ τὸν πρόσωπον χαμὸν τοῦ ὁμοχωρίου καὶ φίλου του Γιωργάκη Φλέσσα; Διὰτὶ εἰς τὴν ἀναπαύσασαν παρέμενεν ἀσηγνῆτος, ἀτάραχος καὶ ψυχραίματος; Διὰτὶ ἀπλόστοτα αὐτὸ τὸ «καλὸ παιδί», καθὼς καὶ πόσα ἄλλα «καλὰ παιδιὰ» τῆς συγχρόνου κοινωνίας μας, τὰ ὅποια μᾶς καταπλήσσουν καὶ μᾶς τρομάζουν καθημερινῶς μὲ τὰ ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας των, δὲν ἐγνώρισαν τὸν πραγματικὸν Ὁδηγὸν τῆς ζωῆς των, τὸν Ὑπεροχόν καὶ Μεγάλον Διδάσκαλον των, δὲν ἐγνώρισαν τὸν Ἑλλανοινὴ Φίλον των νέων, ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ, ὅπως ἀποκαλεῖ, τὸν Κύριον ἀξιοθαυμάστως ἅπανα ἡ Πατερικὴ Γραμματεία ἄλλα καὶ τὰ μεγαλύτερα πνεύματα τοῦ κόσμου. Ναί μόνον ὁ Ἰησοῦς ἔχει τὸ προνόμιον καὶ τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα νὰ καλλιεργῇ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ καὶ, νὰ τὰς ὁραῖῃ μὲ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ποὺ θὰ τὸ ἀναδείξουν ἄξιον καὶ πολύτιμον στέλεχος ἐντὸς τῆς κοινωνίας.

Δυστυχῶς! Εἶναι πικρὸν νὰ τὸ ὁμολογῇ κα- νείς! Δὲν θὰ παύσουν νὰ παρασιτᾶσιν συχνά-πυκνά τοιαῦτοι δολοφόναι νεαροὶ εἰς τὸ ἀνδοβάλλημα τῆς ζωῆς των, μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν ἀγοριῶν τῆς Πατρίδος μας, ἐφ' ὅσον ἡμεῖς συνηρῶμεν οἱ μεγά-

λοι, γονεῖς, κηδεμόνες, ἐπαίοντες τοῦ πνεύματος, νὰ καλλιεργοῦμεν μόνον τὸν νοῦν τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ ἀφήνομεν «χέρσον», χωρὶς τὴν καρδίαν του ὅπου κατευθύνει τὸν ὅλον ἄνθρωπον καὶ τὴν ὁποίαν μπορεῖ νὰ καλλιεργήσῃ ὁ Χριστός...

Ἠρώσω ὅλοι οἱ σημερινοὶ ὑπεύθυνοι, ΛΑΘΟΣ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟΝ διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ παιδιοῦ,... Διότι ἀμπεγύσαμεν εἰς αὐτὸ ὑπεροσφικὸν καὶ σατανικὸν ἐγώσιμον! Τὸ ἐκάνομεν νὰ πιστεῖται, τὸ σύγχρονον παιδί, πὼς ἔχει μόνον ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΜΜΙΑΝ ΤΠΟΧΡΕΩΣΙΝ.

Φροντίζομεν διὰ πᾶσαν ἀνέσιν τῆς ζωῆς του. Διὰ τὰ καλύτερα σχολεῖα τοι. Τὰ φροντιστήριά του, διὰ τὰ κολλέγια, τὰ Λύκεια του καὶ τὰ Ἰνστιτούτα του, τίς διασκέδασεις τῆς, τίς διασυνήσεις του μὲ I.X. αὐτοκίνητα εἰς ἀνὴριμον μάλιστα ἡλικίαν, ἀλλὰ δὲν φροντίζομεν ποτὲ διὰ τὸν καρὶὸς ἄνθρωπον, ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΤΟΥ, ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΤΟΥ. Ἀλλὰ γονεῖς καὶ κηδεμόνες, τὸ παιδί σας δὲν εἶναι «ζωντοβόλι» τὸ ὅποιον θέλει μόνον σὰν, καπιταλά, πέταλα καὶ σαμάρι. Τὸ παιδί σας ἔχει βάθος, ἔχει πνεῦμα, βούλησιν καὶ πρὸ πάντων καρδίαν.

Αὐτὴν τὴν καρδίαν ποὺ εἶναι τὸ ΚΕΝΤΡΟΝ τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων, τὴν σκοπώνομεν, τὴν γεχνώνομεν μὲ τὴν ἀδιαφορίαν μας. Διότι αὕτη ἡ καρδιά τοῦ παιδιοῦ ἀνήκει εἰς τὸν Αἰώνιον Ἀρχιπαιδαγωγόν, τὸν Σωτῆρα μας Χριστόν, Ὅστις τοσοῦτον ἡγάπησε τὸ παιδί, ὅποιοδήποτε παιδί, ὥστε καὶ Ἐκεῖνος, Τέλειος ὢν Θεός, ἐνηπιάσθη, ἔγινε Νήπιον, Παιδί, Φίλος τοῦ παιδιοῦ, συναγεστρούφη τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐκάλεσε κοντὰ Του... «Ἀφετε τὰ παιδιὰ ἔρχεσθαι πρὸς με καὶ μὴ κολύετε αὐτά»... Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ προέβαλεν πρὸς μίμησιν διὰ τὴν κληρονομίαν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες! Ἐρχετα γοργὸ τὸ φθινόπωρον.

Τὰ σχολεῖα καὶ ὅλα τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα ἀνοίγουν τὰς πόλεις των!

Ἀλλὰ καὶ ἓνα ἄλλο ἑξέχωρον σχολεῖον ἀνοίγει, τὸ ὅποιον ἴσως ἀγνοεῖτε, ἴσως καὶ νὰ περιφρονῆτε... Αὐτὸ τὸ σχολεῖον δὲν τὸ βλέπετε μὲ «καλὸ μάτι». Ἀδιαφορεῖτε καὶ δὲν το πλησιάζετε.

Εἰς τὸ σχολεῖον αὐτὸ καλλιεργεῖται ταπεινῶς καὶ ἀθεοῦτως μὲ τὴν Χάριν καὶ τὴν Βοήθειαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἡ καρδιά τοῦ παιδιοῦ διὰ νὰ ἀναδείξῃ ὀλοκληρωμένην χριστιανικὴν προσωπικότητα. Παιδί φιλόστοργον καὶ ἀρωσιμένον εἰς τὸν Ἱερὸν Θεὸν τῆς χριστοκρατουμένης Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξου Οἰκογενείας, τέπον καὶ πρότυπον σημαντικῆς καὶ εὐσεβείας, ἄνθρωπον φιλλάλληλον καὶ ἀλτροῦστῆν, ἔ-

τοίμων πάντα διὰ πᾶσαν ἡρώδην θυσίαν ὑπὲρ τῶν δύο τιμαλφεστῶν ἰδανικῶν, τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρὶδος.

Γονεῖς! Προσκαλεῖσθε εἰς ἀναθεώρησιν τῆς ἀποκαρδιωτικῆς στάσεώς σας ἐναντι τοῦ «Σχολείου τοῦ Χριστοῦ», τοῦ «Κυριακοῦ Σχολείου», τοῦ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΤ ΜΑΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ!

Ἀνοίγουν αἱ πύλαι τοῦ! Μὴ περᾶσετε ἀδιάφοροι, ψυχροὶ, εἰρωνικοὶ, ξένοι ἀπὸ ἐμπρὸς τοῦ Αὐτοῦ, ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ, ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΟΤ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Μόνον κοντὰ στὸν Χριστὸν θὰ μορφωθοῦν ὁλοκληρωτικά. Μόνον τότε μὲ ἀληθῆ χαριέωσιν ψυχῆς θὰ δύνανται νὰ ἀναφωνοῦν τὰ Παύλεια λόγια: «Ζῇ ἐν ἐμοὶ Χριστός». Θὰ κτυπήσῃ καὶ πάλιν ὁ γλυκὺς ρυθμικὸς κτύπος τῆς Καμπάνας:

ΚΑ—ΤΗ—ΧΗ—ΤΙ—ΚΟΝ.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ θὰ πέσῃ εἰς τὰς εὐπλάστους καρδίας τῶν παιδιῶν! Θὰ καρποφορήσῃ μὲ τὴν θέομην τῆς ἀθώας παιδικῆς προσοχῆς καὶ θὰ καρποφορήσῃ πλοῦσιον καρπὸν Χριστιανικῶν βιωμάτων καὶ

ἀρετῶν καὶ τότε θὰ σημάνεται ἡ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια, θὰ χαίρεται ὁ Οὐρανὸς, θὰ ἐπεσηφρανεύεται ἡ Μεγάλῃ Μητέρα μας, Ἡ ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ, καὶ μὲ συγκίνησιν θὰ δείχνῃ τὰ παιδιά της, παιδιά ἀπογόνων Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν καὶ Ὁσίων ἀνδρῶν καὶ θὰ λέγῃ: «Ἴδού ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός».

Εἰδοποιήσεις

Οἱ ἡμεροδείκται τοίχου καὶ τῆς τσέπης τοῦ ἔτους 1976 ἐξετυκώθησαν μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην. Παρακαλοῦνται ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ Πρόεδροι Ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδαικτῶν :

Τοίχου 16.—

Τσέπης 6.—

Ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ πανήγυριν τῆς Κοινότητος Γ. Ο. Χ. Σερρῶν Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ. Ο. Χ. κ. Αὐξεντίου συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου καὶ πλειάδος ἱερέων. Τὴν ὅλην τελετὴν ἐλάμπρυνεν διὰ τῆς παρουσίας του ὁ ἀξιότ. κ. δήμαρχος Σερρῶν Ἀνδρέας Ἀνδρέου διακρινόμενος εἰς τὸ μέσον ὁ ὁποῖος παρεκάθησε καὶ εἰς τὸ παρατεθὲν γέφυμα.

Πρὸς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας»

Τὸ κύμα κατασυκοφαντήσεως τῶν ἱερῶν Γυναικείων Μονῶν, τὸ ὁποῖον τῶρα τελευταία ἐξέσπασε, δημιουργεῖ καὶ δικαίως, δυσάρεστους σκέψεις εἰς ὅλους τοὺς Γ.Ο.Χ. ὅτι διὰ τοῦ κύματος αὐτοῦ ἐπιδιώκεται ἡ προ-παρασκευὴ τῆς Κοινῆς γνώμης εἰς ἓνα ἀκόμη διωγμὸν ἐναντίον τῶν Παλαιοημερολογητῶν.

Εἴμεθα τὸ σκληρὸ καρδί διὰ τὰ σάπια δόντια τῶν νεωτεριστῶν καὶ προσπαθοῦν νὰ μᾶς θάψουν κάτω ἀπὸ μίαν θάλασσαν συκοφαντιῶν, ὥστε νὰ δυνηθοῦν ἄνευ ἐπικινδύνων δι' αὐτοὺς διαρροῶν ἐκ μέρους τοῦ κλήρου τῶν καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, νὰ προβοῦν εἰς φανεράν ἐνώσιν μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡνώθησαν τὸ 1965 διὰ τῆς ἀμοιβαίας ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων καὶ τὰς μεταγενεστέρως συμπροσευχὰς τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρου, πλην ὅμως ὁ ὄγκος τῶν πιστῶν παρέβλεψε καὶ ἐθεώρησεν αὐτὰ ὡς μεμονωμένα χρούσματα ἀσεβείας ἱεραρχῶν τινῶν. Ἡ πάροδος ὅμως τῆς δεκαετίας ὑπῆρξεν ὁ ἐκαικὶς παράγων χρόνος εἰς τὸ πολὺπλοκον καὶ πονηρότατον σχέδιον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκινήθησαν ὡς πίνια ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ γίνουν ἐράχοι, ἐνῶ ἐξητμήσθη ὁ κατὰ Θεὸν ζῆλος τῶν πιστῶν. δι' ἀποτροπὴν τῆς ἐνώσεως μετὰ τὸν κατηραμένον Πάπαν τῆς Ρώμης. Ἐφύλασεν ἡ πο-

λυπόθητος ὥρα μηδὲν διὰ νὰ ἐξορμήσουν ὅλοι αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς Οἰκουμενικῆς ἐνό- τητος ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, χωρὶς νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ τεράστιαι δογματικαὶ διαφοραί, τὰς ὁποίας ἔχουν αὐταὶ μεταξὺ τῶν.

Ἡ τύπου ΚΟΚΤΕ-Ι-Α αὐτὴ ἐνώσις, προσκρούει εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιο- ημερολογητῶν, τὴν ὁποίαν μὴ δυνάμενοι νὰ πολυμήσουν ὡς ἔχουσιν μεθ' ἑαυτῆς τὸν Κύριον Ἡμῶν Ἰησοῦν Χρι- στὸν «καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμε- νος ἐπ' αὐτὸν ἔχων τόξον καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος, καὶ ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ» (Ἀποκάλυψις Ἰω- ἄννου παρ. 2) ἀγωνίζονται νὰ τὴν συκοφαντήσουν με- τοὺς ἐσωτερικοὺς αὐτῆς ἐχθρούς. Εἶναι αὐτοί, περὶ τῶν ὁποίων εἶπεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης «Ἐξ ἡμῶν ἐ- ξῆλθον ἄλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν» (Α' Ἰωάν. ἑ' 19). Αὐτοὶ οἱ ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ εἶναι περισσότερον ἐπίβουλοι καὶ περισσότερον ἐπικινδύνοι.

Εἴμεθα ἀναγκασμένοι ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ στρέ- ψωμεν τὴν προσοχὴν ὅλων τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ πάλιν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς υποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰς ὁ- ποίας θὰ διερευνήσωμεν μετὰ τὸν σκλὸν τῆς ἀληθείας, διότι εἰς τὸ τέλος πάντοτε ἡ ἀλήθεια νικά. Καὶ τώρα

Τμήμα τῶν πανηγυριστῶν κατὰ τὴν λιτάνευσιν τῆς Ἁγίας Εἰκόνης εἰς Σέρρας.

ἡ ἀλήθεια θὰ νικήσῃ. «Ἡ ἀλήθεια μένει καὶ ἰσχύει εἰς τὸν αἰῶνα καὶ ζῇ καὶ κρατεῖ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος (Α' Ἐσδρ. δ' 37-38).

Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα εἶναι τὸ γνωστὸν σύνθημα Παπικοῦ Τάγματος Μοναχῶν μᾶς ἐκπλήττει ὁμῶς ὅταν τὸ ἐφαρμόζουν καὶ μερικοὶ Γ.Ο.Χ. Ἡ Ἐπιτροπὴ καθάρσεως ἱεροῦ ἀγώνος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μὲ ἰσχυρὰ οἰκονομικὰ μέσα καὶ ὄντως μορφωμένον προσωπικόν, θέτει εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σύνθημα αὐτὸ διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ καθάρισις τοῦ ἱεροῦ κλήρου εἶναι θέμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ οὐχὶ τῶν πιστῶν. Δυναμέθῃ καὶ εἰμεθῃ ὑποχρεωμένοι ἀπὸ τοὺς ἱερούς κανόνας, τὰ σκάνδαλα καὶ τὰ παρέκτροπα τῶν κληρικῶν νὰ τὰ καταγγέλλωμεν ἐγγράφως εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἀλλὰ πᾶσα ἐπιπλέον προσπάθεια πρὸς ἐξαναγκασμὸν τῶν Ἐπισκόπων νὰ δεχθῶν τὰς προτεινομένας ὑφ' ἡμῶν λύσεις διὰ τὴν καθάρισιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἀποτελεῖ ἄστοχον ἐνέργειαν, δεδομένου ὅτι αὐτοὶ μόνον ψα ἀπολογηθῶν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὰς καλῶς ἢ κακῶς γενομένας ὑπ' αὐτῶν χειροτονίας ἢ χειροθεσίας κληρικῶν. Κατὰ λογικὴν συνέπειαν καὶ πᾶσα ἐκ μέρους τῶν παράκλησις εἰς συγκεκριμένους καταγγελλίας, θὰ ἐπαυρῇ αὐτοὺς καὶ μόνον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Συνεπῶς ἡ πιστικὴ ὑμετέρα ἐμμονὴ διὰ τὴν καθάρισιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἡ διὰ ἀνοικτῶν ἐπιστολῶν (ΠΡΟ ΑΥΞΕΝΤΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ κ.λ.π.) παρουσιάσεις ὅλων τῶν καταγγελλίων τῶν ὑπὸ κατηγορίαν ἱερέων, ἀποτελοῦν ἐνέργειαν στρεφομένην ἐμμέσως κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαισημερολογητῶν. Οὐδεὶς ὅμως εὐλαβὴς Γ.Ο.Χ. εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ πολεμήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ εἶναι πρῶτον καὶ νὰ γύσῃ ἐὰν χρειασθῇ καὶ τὸ αἷμα τοῦ ὑπὲρ αὐτῆς. Αὐτοὶ ὅμως ἀγωνίζονται μὲ βαθύτερον σκοπὸν νὰ ἐπιτύχουν νέαν σύνθεσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. μὲ ταυτόχρονον προαγωγὴν εἰς τὸν πνευματικὸν θαθμὸν ἱκανοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσκειμένων εἰς αὐτοὺς κληρικῶν. Ἐνῷ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀποκλείσῃ ὅτι δὲν ἀποβλέπει ἡ ὅλη αὕτη προσπάθεια καὶ εἰς τὴν καταρράκωσιν τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ τὴν δημιουργίαν αἰσθήματος ἀποστροφῆς πρὸς αὐτὴν ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, πρὸς μεγίστην χάριν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

Στέλεχος τῆς Ἐπιτροπῆς καθάρσεως εἶναι καὶ ὁ Μοναχὸς Θεοφύλακτος Νανόπουλος, γεγονόςς τὸ ὅποιον φανερώνει τὴν ὑπαρξίν του ἰδιαιτέρου σκοποῦ, ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὁποίου τόσον πολὺ ἀγωνίζεται ἡ Ἐπιτροπὴ Καθάρσεως. Καὶ ἰδοὺ καὶ ἀποδείξεις. Ἡ Ἐπιτροπὴ Καθάρσεως εἰς τὴν πρὸς Αὐξέντιον ἐπιστολὴν πρώτην (Ἡ ἐσκεμμένη παράλειψις τοῦ τίτλου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, ἀποδεικνύει ὅτι προβαίνει εἰς ἐλέγχους μὲ πάθος κατὰ τοῦ ἐλεγχόμενου προσώπου) παρουσιάζει τὰς κατὰ τοῦ Ἀρχιμ. Ἰακώβου Παπαδέλη κατηγορίας καὶ ὑψώνει φωνὴν διαμαρτυρίας διὰ τὴν μὴ γενομένην καθάρισιν ἕως τὴν σήμερον. Ἡ Ἐπιτροπὴ Καθάρσεως διὰ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἐθεμελίωσε τὸ ὑψηλὸν οἰκοδόμημα τῆς καθάρσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ πανηγυρίζει. Θὰ προσθέσωμεν εἰς τὸ ὅλον οἰκοδόμημα τῆς ἐνα πετραδάκι

τόσο δὲ καὶ εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ τὴν διαλύσῃ ἀμέσως.

Τὸ πετραδάκι αὐτὸ εἶναι ἡ θεσιωτάτη πληροφορία, ὅτι ὁ Γέροντας Ἰακώβος Σιμωνοπετρίτης δὲν ἐπερίμενε νὰ διέλθῃ πολὺς χρόνος ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν προσεχώρησεν εἰς τοὺς ζηλωτὰς διὰ νὰ μὴνύσῃ τὸν Ἀρχιμ. Ἰακώβον Παπαδέλην, ἀλλ' ἐσπευσε εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς ΔΑΦΝΗΣ ΑΠΟΓΥ ΟΡΟΥΣ διὰ νὰ ἀποστείλῃ τὴν μήνυσίν του. Εἰς τὴν ΔΑΦΝΗΝ ὅμως τὸν ΕΥΣΤΑΜΑΤΗΣΕΝ ὁ ἱερομόναχος Παντελεήμων Νανόπουλος, ἀδελφὸς τοῦ Μοναχοῦ Θεοφύλακτου, εἰς τὸν ὅποιον ἀνέφερε τὴν ὅλην ὑπόθεσιν ὁ Γέροντας Ἰακώβος. Κατάρθωσε τελικῶς νὰ τὸν ἀποτρέψῃ καὶ νὰ μὴν ἀποστείλῃ τὴν μήνυσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἐνῷ καὶ ἕτεροι πνευματικοὶ ἐνημερωθέντες ἀπὸ τὸν ἱερομόναχον Παντελεήμονα, τὸν ἠσύχασαν καὶ ἀνέλαβαν αὐτοὶ ὅλην τὴν εὐθύνην. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ φιλία τοῦ ἱερομόναχου Παντελεήμονος καὶ τοῦ Ἀρχιμ. Ἰακώβου Παπαδέλη ἦτο τότε ἀδιατάρακτος. Μετὰ παρέλευσιν ἱκανοῦ χρόνου ἐπληροφορήθημεν εἰς Ἅγιον Ὅρος, ὅτι πρόκειται οἱ ἀρχιερεῖς νὰ προβοῦν εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων καὶ ὅτι μεταξὺ τῶν υποψηφίων ἦτο καὶ ὁ μονίμως ἐγκατασταθεὶς εἰς Θεσ/νίκην Ἀρχιμ. Ἰακώβος Παπαδέλης. Ἐγένετο πρόσκλησις τοῦ Γέροντος Ἰακώβου ἀπὸ τὸν πνευματικὸν τοῦ ἱερομόναχου Γεώργγιον εἰς Προβάταν, ὅπου καὶ μετέβημεν ἀνευ χρονοτριβῆς. Ἐκεῖ ἐδόθη πνευματικὴ ἐντολὴ εἰς τὸν Γέροντα Ἰακώβον, ἵνα προβῇ τώρα εἰς μήνυσιν τοῦ Ἀρχιμ. Ἰακώβου Παπαδέλη.

Εἰς τὴν εὐλογον ἀπαρίαν τοῦ Γέροντος Ἰακώβου, διὰ τὴν ὅτι εἶναι ἐλεύθερος νὰ ὑποβάλλῃ μήνυσιν, ἐνῷ δὲν ἦτο εἰς τὸ παρελθόν, ἐδόθη εἰς αὐτόν ἡ δικαιολογία «ὅτι τώρα ἐὰν χειροτονηθῇ Ἐπίσκοπος ὁ Ἀρχιμ. Ἰακώβος θὰ δύναται νὰ χειροτονῇ ὁμοίους μὲ αὐτόν καὶ ἡ ζήμια τῆς Ἐκκλησίας θὰ εἶναι τεραστίαι. «Ἡ σαφὴς αὕτη δικαιολογία δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ σταθῇ, διότι κατὰ ποῖαν διαβολικὴν λογικὴν δύναται κανεὶς νὰ παραβλέψῃ ὥστε νὰ κρατῇ ἀνάξιος ἱερεὺς τὸν Κύριον Ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν εἰς τὰς μισράς χειράς του, ἐνῷ δὲν δύναται νὰ παραβλέψῃ τὴν ἀναβίβασιν εἰς τὸν Ἐπισκοπικὸν θαθμὸν τοῦ ἰδίου κληρικοῦ, δεδομένου ὅτι καὶ πάλιν τὸν Κύριον θὰ ἐκράτει εἰς τὰς χειράς του. Φανερόν εἶναι ὅτι ἡ ἀγανάκτησις τῶν εἶχε ὡς αἰτίαν τὴν πιθανὴν ἀναβίβασιν εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιμ. Ἰακώβου Παπαδέλη, τὸν ὅποιον ὑπεστήριζον ὡς ἱερεῖα καὶ εὐρισκόμενον ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς (διὰ τὰς κατηγορίας τοῦ Γέροντος Ἰακώβου, τὰς ὁποίας αὐτοὶ ἐγνώριζον καὶ ἥσαν ἐτοιμοὶ νὰ φανερῶσιν) ἐκτὸς τοῦ πίνακος τῶν πρὸς προαγωγὴν κληρικῶν. Ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσίν μας τόσον καὶ ὁ ἀπαιτούμενος μηχανικὸς ἐξοπλισμὸς διὰ μιᾶς φωτογραφικῆς μηχανῆς μὲ φλᾶς καὶ φιλμ. Μᾶς ἐδείχθη ὁ χειρισμὸς τῆς, ὥστε νὰ καταστῇ θεαταῖα ἐκ τῶν προτέρων ἡ καλὴ φωτογράφησις τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων.

Ὁ Γέροντας Ἰακώβος ἐκανε ὑπακοήν καὶ ἀπέστειλε τὴν μήνυσιν κατὰ τοῦ Ἀρχιμ. Ἰακώβου Παπαδέλη. Ὑπεχώρησε καὶ εἰς τὰς συνεχεῖς πιέσεις τοῦ Μοναχοῦ Θεοφύλακτου καὶ τοῦ ἐστειλε νὰ διαβάσῃ ἕνα ἀντίγραφον αὐτῆς. Ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ γεμίσῃ ὁ κόσμος ὅλος ἀπὸ ἀντίγραφα τῆς μηνύσεως κατὰ τοῦ Ἀρχιμ. Ἰακώ-

σου, γεγονός το οποίο ενόχλησε βαθύτατα τον Γέροντα Ιάκωβον Σιμωνοπετρίτην. Είς διενεργηθείσαν υπό αυτού έρευναν, απεκαλύφθη ότι διά την πολυγράφησιν και διάδοσιν της μηνύσεως ενήργησεν ο Μοναχός Θεοφύλακτος Νανόπουλος. Επολυγράφησεν αυτήν εις το Μοναστήριον του Σεβασμιωτάτου Επισκόπου Αττικής και Διευλείας κ. ΑΚΑΚΙΟΥ και κατόπιν την έμοίρασε τόσον εκτός, όσον και εντός του Αγίου Όρους.

Ο δέ ιερομόναχος Γεώργιος άφου μάς έβεβαίωσε διά την αλήθειαν όλων των άνωτέρω γραφόμενων, έδικαιολογήθη λέγων ότι δεν έπρεπε να δοθή έστω και προς ενημέρωσιν αντίγραφον εις τον Μοναχόν Θεοφύλακτον. Το σκόρπισμα παντού των αντιγράφων της μηνύσεως δεν ήτο συμπτωματικόν γεγονός αλλά προμελετημένον, ώστε διά του τρόπου αυτού να προλάβουν εκ του ασφαλούς την χειροτονίαν του Αρχιμ. Ιακώβου καλυπτόμενοι όπισθεν της δικαιολογημένης αλλά τόσον εντέχνως προπαρασκευασμένης κατακρυψής των Γ.Ο.Χ.

Τά άνωτέρω αποτελούν μίαν ακόμη απόδειξιν της μετά μανίας καταβαλλομένης προσπάθειας του Ιερομόναχου Παντελεήμονος διά να ανέλθη εις το Επισκοπικόν Αξίωμα. Ο αδελφός αυτού Μοναχός Θεοφύλακτος Νανόπουλος υποστηρίζει την προσπάθειαν αυτήν με πάν μέσον, ενώ έδήλωνεν ότι θα συνεχίση το καταστρεπτικόν έργον του, όπου κατά την έκφρασιν του να μάς πάρη όλους ο διάβολος. Είναι καλόν όμως ο Γέροντας Ιάκωβος να φανερώση εις τους Γ.Ο.Χ. όλα τα σχετικά με την μήνυσιν του κατά του Αρχιμ. Ιακώβου Παπαδέλη γεγονότα.

Ίδου πώς αγωνίζονται ως Επιτροπή Καθάρσεως διά το καλόν δήθεν της Εκκλησίας. Και μη χειρότερα. Ένα ακόμη συγκεκριμένο περιστατικό προς πληρεστέραν έδραιώσιν της αλήθειας. Δεν έχει παρέλθει πολύς καιρός από την νύκτα εκείνην, κατά την οποίαν έφίληξεν ή ό Ιερομόναχος Αθανάσιος πρώην Γρηγοριάτης (και νυν Σιμωνοπετρίτης. Κάθισμα Γέννησις της Θεοτόκου) εις το καλλίον του Μοναχού Θεοφύλακτου Νανόπουλου. Εκτός από τον ιερομόναχον Αθανάσιον εύρίσκοντο εις το καλλίον οι αδελφοί Νανόπουλοι (Μοναχός Θεοφύλακτος και Ιερομ. Παντελεήμων) και ένας στενός συγγενής των. Κατά την διάρκειαν του δείπνου το πόσα αίσχρόλογα και σόκιν ιστορίας ήκουσεν ο ιερομόναχος Αθανάσιος μόνον ο Θεός το γνωρίζει. Την ίδίαν αντίληψιν, ότι δηλαδή μόνον ο Θεός έγνωρίζει τα αίσχρόλογήματα, τα οποία απέτέλεσαν την λεκτικήν διασκέδασιν του Μοναχού Θεοφύλακτου, του Ιερομ. Παντελεήμονος και του συγγενούς των κατά την διάρκειαν του δείπνου με άκουσιν άκροατήν τον ιερομόναχον Αθανάσιον, είχε και ο ίδιος ο ιερομόναχος Αθανάσιος, αλλά διαπίστωσεν ότι έκανε λάθος.

Εύρισκόμενος εκτός Αγίου Όρους δι' υπόθεσιν του, ήκουσεν από πιστόν επίπληξιν διότι καίτοι σοβαρός άνθρωπος, παρέμεινεν άκροατής των αίσχρόλογιων των Νανοπουλαίων και δεν έσηκώθη να φύγη. Εύρισκόμενος εις δικαιολογημένην άπορίαν διά το πώς είναι δυνατόν να τα γνωρίζει αυτά ο πιστός εκείνος χριστιανός, τον έρώτησε να του διηγηθή λεπτομερείας τινάς από τας αίσχράς εκείνας συζητήσεις και όντως διαπίστωσεν ότι

τάς έγνωρίζει καλώς. Τελικώς επληροφορήθη ότι οι ίδιοι οι Νανόπουλοι εκπηχθήσαν εις τρίτους (εις εκ των οποίων ήτο και ο πιστός εκείνος Χριστιανός) διά τας αίσχρόλογίας των εκείνης της νυκτός και ενώ περιέγραφον θριαμβευτικώς αυτάς, δεν παρέλειψαν να τινύσουν ότι ήτο και ο Παπά Θανάσης και μάς άκουγε. Με αϊφνιδίαν απελογήθη ο ιερομόναχος Αθανάσιος, άρχισαν τας αίσχρόλογίας και δεν έσεβάσθησαν ούτε έμένα ξένον άνθρωπον. Δεν πρόκειται ποτέ να ξαναπατήσω εις το σπίτι τους. Και δεν ξαναπάτησε.

Τό άνωτέρω περιστατικό φανερώνει το πόσον έχουν ξεκλείνει από την Καλογερικήν οι αδελφοί Νανόπουλοι (Ιερομ. Παντελεήμων και Μοναχός Θεοφύλακτος). Αυτοί λοιπόν θα καθαρίσουν τον κλήρον των Γ.Ο.Χ.; Δεν έχουν την ίδίαν γνώμην με αυτούς και οι Αγιορείται Ζηλωταί Μοναχοί, οι οποίοι έγγραφως αποστέλλουν τας κατά του Θεοφύλακτου Μοναχού και Ιερομ. Παντελεήμονος κατηγορίας των, διότι ήμεις είμεθα νεώτεροι και δεν γνωρίζομεν και τα παλαιά σκάνδαλα των Νανοπουλαίων. Ο σκοπός λοιπόν αγιάζει τα μέσα και διά τον λόγον αυτόν και ή συκοφαντία των γυναικείων Ι. Μονών και ή διασπορά κατηγοριών κληρικών δημοσίως και πάσα άλλη μελλοντική ενέργεια της Επιτροπής καθάρσεως, δεν είναι δυνατόν να προξενήση εις αυτούς πείσμα ένοχής, διότι ο σκοπός των είναι ιερός, έστω και εάν δυνηθούν (πράγμα άδύνατον διότι θα τους σταματήσει ο Θεός) να διαλύσουν όλόκληρον την Εκκλησίαν των Γ.Ο.Χ. Έλλάδος.

Θα φωνάζουν και αυτοί τα λόγια του Σαμφών, ενώ θα πίπτουν εις τόπον σκοτεινόν. Είναι ΑΔΙΣΤΑΚΤΟΙ. Ο Θεός να τους λυπηθή. Εύρισκόμεθα ενώπιον ενός άγώνος κρίσιμου. Η Όρθοδοξία επίβουλεύεται από τας σκοτεινάς δυνάμεις του ΑΔΟΥ. Η Εκκλησία των Γ.Ο.Χ. Έλλάδος, αποτελεί τον κορμόν του κέντρου της Όρθοδοξίας, και χρειάζεται παρά τους υπέχοντάς την κυρίαν ευθύνην επισκόπους, να παρασταθώμεν και ήμεις, έτοιμοι να αντιμετωπίσωμεν ομόθυμοι τον κόπον προς έρευναν και διασώτισιν της αλήθειας.

Εν Αγίω Όρει τή 22.8.75

ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ

Κελλίον Άγιος Σάββας

Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρου

Άγιον Όρος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εις γνώσιν των Ιερών Ναών και των πιστών, ότι διά οικονομικά ζητήματα τρεχούσης φύσεως άφορώντα, τας δατοληψίας τούτων προς τους υπεύθυνους διαχειριστάς χρηματικού και Γλικού ήτοι υπόλοιπα Α)σμού κτλ. άπευθύνονται προς τον Οικονομικόν Σύμβουλον — Έλεγκτήν της καθ' ήμας Εκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, εν ταίς Γραφείσις ήμών, Κάνιγγος 32 τηλ 628.280

Εκ των Γραφείων

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΥΠΟ ΤΥΠΟΝ ΑΝΑΦΟΡΑΣ

ΠΡΟΣ

- 1) Την Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων.
 - 2) Κον. Παναγ. Ζέπον, Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θερησκευμάτων.
 - 3) Κον. Γ. Ράλλην, Ὑπουργὸν Προεδρίας Κυβερνήσεως.
 - 4) Κον Κ. Στεφαννάκη Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης.
- Ε ν τ α ὤ θ α

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Τὸ νέον Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος περιλαμβάνει θεμελιώδεις, ἀπαρραστέους καὶ ἐκπαιλαι ἀπαρραγὰς διατάξεις περὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἦτοι Α' Ἡ πρωταρχικὴ θεμελιώδης τοιαύτη διάταξις εἶναι ἡ τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 2.

«Ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ προστασία τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελοῦν τὴν πρωταρχικὴν ὑποχρέωσιν τῆς Πολιτείας».

Β Ἐπαικολογηθῶν αἱ ὅμοιαι διατάξεις

α) τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 4.

«Οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Νόμου.

β) Τῶν παραγρ. 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἀρθροῦ 5, καὶ ὅς ἕκαστος δικαιούται νὰ ἀντιτίθῃ ἐλευθέρως τὴν προσωπικότητά του. «Πάντες ἀπολαύουν ἀπολύτου προστασίας τῆς ζωῆς, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἀδιακρίτως τῶν θερησκευτικῶν πεποιθήσεων».

«Ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία εἶναι ἀπαράβιατος»

γ) τῆς παρ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 7.

«Αἱ θάσαντοι, οἱ ἀδήποτε σωματικὴ κάκωσις, βλάβη, ἀσκήσις ψυχολογικῆς βίας, ὡς καὶ πᾶσα προσβολὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας ἀπαγορεύονται καὶ τιμωροῦνται» (Ποινικῶς).

δ) τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 11.

«Οἱ Ἕλληνες ἔχουν τὸ δικαίωμα ὅπως συνέρχωνται ἡσυχῶς καὶ ἀσπλῶς».

ε) τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 12.

«Οἱ Ἕλληνες ἔχουν τὸ δικαίωμα ὅπως συνιστοῦν ἐνώσεις καὶ σωματεῖα μὴ κερδοσκοπικοῦ σκοποῦ... οἱ τινες ὅμως δὲν δύνανται νὰ υπαγάγουν τὴν ἀσκήσιν τοῦ δικαιώματος τούτου εἰς προηγουμένην ἄδειαν» (ἀισιόητε Ἀρχῆς).

στ) τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 14.

«Ἐκαστος δύναται νὰ ἐκφράσῃ ἐλευθέρως τοὺς σκεπτικὰς τοῦ».

ζ) τῆς παρ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 16.

«Ἡ παιδεία ἔχει σκοπὸν ... τὴν .. ἀνάπτυξιν τῆς θερησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τὴν διάπλασιν τῶν Ἑλλήνων ὡς ἐλευθέρων καὶ ὑπευθύνων πολιτῶν.

η) τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 25.

«Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀτόμου καὶ ὡς μέλους τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τοῦ Κράτους, πάντων τῶν ὁργάνων αὐτοῦ ὡς

πορευομένων νὰ διασφαλίσουν τὴν ἀνιδιόκλητον ἀσκήσιν αὐτῶν».

θ) τῆς παρ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 25.

«Ἡ διάταξις αὕτη ἐπιβάλλει τὴν προστασίαν τῶν θεμελιωδῶν καὶ ἀπαρραγῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

ι) τῆς παρ. 3 τοῦ ἀρθροῦ 25.

«Ἡ διάταξις αὕτη ἐπιβάλλει τὴν προστασίαν τῶν τρέπεται».

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΘΕΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οἱ ESMEIN - NOZAPD γράφουν ἐν DROIT CONST τὸν 11 σελ. 658.

«Ἡ ἐλευθερία τῆς θερησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας εἶναι ἱστορικῶς τὸ πρῶτον δικαίωμα τὸ ὁποῖον διεξεδίχην ὁ ἄνθρωπος».

Συνεπῶς τὸ πρῶτον δικαίωμα ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀπαρραγῶν καὶ θεμελιωδῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων εἶναι τὸ τῆς ἐλευθερίας τῆς θερησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς πίστεως διὰ τῆς τελείσεως τῆς λατρείας πρὸς τὸ Θεῖον. Τὸ δικαίωμα τούτου εἶναι ἀπαράβιατος. Εἰδικώτερον τὸ δικαίωμα τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας προστατεύονται καὶ ὑπὸ τῶν ἀκολουθῶν συνταγματικῶν διατάξεων. Ἦτοι:

τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρ. 13 καὶ ὅς «Ἡ ἐλευθερία τῆς θερησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἀπαράβιατος».

«Πᾶσα γνωστὴ Θερησκεία (Θερησκευτικὴ Κοινωνία) εἶναι ἐλευθέρη καὶ τὰ τῆς λατρείας ταύτης τελοῦνται ἀσπλῶς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Νόμων».

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΘΕΟΤΟΛΟΓΙΤΩΝ

1.- Ἀπαντα τὰ ἀνωτέρω θεμελιώδη, ἀπόλυτα, ἀπαράβιατα, ἀπαρρατέα καὶ ἀπαρραγὰ ἀνθρώπινα, καὶ εἰδικώτερον Θερησκευτικὰ δικαιώματα, ἀρροῦν εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς ὑπαδούς τοῦ Παλαιοῦ Θεοτολογίου.

2.- Ὡς γνωστὸν, τὸ Παλαιοθεοτολογικὸν ζήτημα, ἐκχωροῦν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924, ἦτοι 51 ἔτη, εἶχε διχάσει τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν Νομιολογίαν..

Κατὰ τὴν πρῶτην γνώμην οἱ Παλαιοθεοτολογίται ὄντες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ὑπόκεινται ἀναγκαιῶς εἰς τὰς ἐπιταγὰς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ἦτοι ὡς ναικαίως διὰ βασάνων, σωματικῶν βλαβῶν, ἀσκήσεως ψυχολογικῆς βίας καὶ προσβολῆς πίστεως ἀνθρωπίνης καὶ θερησκευτικῆς ἀξιοπρεπείας, δέον ὅπως υπακούουν εἰς τὰς ἐπιταγὰς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ θεωρία αὕτη ἐπιστηριζομένη εἰς τὴν ἀπροσχημάτιστον, βίαιαν καὶ βίαιον πρῶτον τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας ὑπὸ Κρατικῶν Ἀρχῶν καὶ ὁργάνων, ἐπηρεασμένη, ἐκτὸς ἐξαίρεσεων, ἐπὶ ὁλόκληρον τὴν διαδοχοῦσαν

50ετίαν. Οί Ναοί μας ἐκλεισθήσαν καὶ ἐσφραγίσθησαν ἢ κατεδαφίσθησαν, οἱ ἱερεῖς μας ἀπεσχματισθήσαν διὰ ἐνάμιον τοῦ καινοῦ καὶ ἐδάρισαν ἀνηλεῶς, οἱ ὁπαδοὶ μας ἐκκλησιαζόμενοι καὶ κρυφὰ εἰσέτι διελύοντο ὡς ἐπικίνδυνοι ἐγκληματίαι. Γενικῶς ὑπέστησαν ταπεινώσιν πάσης ἀνθρωπίνου ἀξιοπρεπείας καὶ εἰς ἐπίλογον πάντων ἡ Πολιτεία ἀρνεῖται τὴν ὑπαρξίν τῶν γάμων, τῆς οἰκογενείας μας, τῶν τέκνων μας.

Ἡδὴ ἡ τοιαύτη θαναυσότης καὶ βιαιὰ ἐπιβολὴ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὴν ἐπίσημον ἐκκλησίαν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω συνταγματικῶν διατάξεων, ἀπειλουμένων κατὰ τῶν παρωδατῶν ποινικῶν κυρώσεων (ἀρθρον 7 παραγρ. 2).

Κατὰ τὴν δευτέραν καὶ δευτὴν γνῶμην οἱ Παλααιοεορτολογίται ἀποτελοῦν Θρησκευτικὴν Κοινωνίαν γνωστήν καὶ ἀναγνωρισμένην, ἣτις οὔτε προσηλυτισμὸν ἀσχεῖ, οὔτε προσβάλλει τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ τὰ χρηστά ἥθη.

3.- Ἡ πολιτεία, ὁριστομένη ὡς εἴρηται τὴν πίσυν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας εὐρίσκειτο ἐν ἀμφιταλαντεύσει, ἥτοι κατὰ κανόνα ἐνῆρκει διὰ τῶν ὀργάνων τῆς τὸν διωγμὸν τῶν Παλααιοεορτολογιτῶν, κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως εἰς περιπτώσεις τινὰς ἐνέδιδε εἰς τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἡθικὴν.

4.- Τέλος ὅμως κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ Νέου Συντάγματος ἡ πολιτεία ἀπεδέχθη πανηγυρικῶς καὶ ἐπισήμως τὴν συμφωνίαν πρὸς τὰς Συντ)κὰς καὶ νομοθετικὰς διατάξεις ἱδρύσιν καὶ λειτουργίαν τῆς Θρησκευτικῆς Κοινωνίας ἡμῶν.

Μετὰ τὰς ἀγορεύσεις ἐπιφανῶν Βουλευτῶν τῆς Νέας Δημοκρατίας ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, συζητησμένων τῶν περὶ ἐλευθερίας τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς λατρείας διατάξεων προέβη εἰς τὴν ἐξῆς πανηγυρικὴν καὶ ἐπίσημον ἐφημεριτικὴν δῆλωσιν εἰς τὸ ἀρθρον 13 τοῦ Συντάγματος «**Χ. ΚΑΡΑΠΠΙΠΕΡΗΣ** (Ὑπουργὸς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων), Κύριοι συνάδελφοι παρέχω τὴν δῆλωσιν καὶ παρακαλῶ νὰ ἀναγραφῇ εἰς τὰ πρακτικὰ ὅτι οἱ οὗτοι αὐτοαποκαλούμενοι Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ (Παλααιοεορτολογίται) δύνανται νὰ τελοῦν ἀκωλύτως τὰ λατρευτικὰ τῶν καθήκοντων (Ὁρᾶτε ἐπίσημα πρακτικὰ τῆς Ε' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῆς 23.4.1975. σελ. 2.140). Ἡ δῆλωσις αὕτη ἐγένετο ὁμοφώνως ἀποδεκτή ὑπὸ τῆς Ε' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς. Οὕτω ἡ δῆλωσις αὕτη ψηφισθεῖσα, ἀποτελεῖ αὐθεντικὴν Συνταγματικὴν Ἐμφωνίαν, καὶ εἶναι αὕτη ἀκωλύτως σύμφωνα πρὸς τὰς ρηθείσας διατάξεις περὶ πολιτικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς λατρείας.

Οὕτως ἐπελύθη Συνταγματικῶς τὸ στασιάζον ζήτημα τῆς νομιμότητος τῆς Θρησκευτικῆς Κοινωνίας, μηδεμίαν ἐχούσης σχέσιν, καὶ ἐξάσκησιν θρησκευτικὴν ἢ διωκτικὴν μετὰ τὴν Ἐπίσημον Ἐκκλησίαν. Τοῦτέστιν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη γνωστὴ Θρησκεία λειτουργεῖ ἐλευθέρως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Νόμων καὶ τῶν Κρατικῶν Ἀρχῶν.

4. ΙΕΡΟΙ ΝΑΟΙ ΠΑΛΑΙΟΕΟΡΤΟΛΟΓΙΤΩΝ

Οἱ κατὰ τ' ἀνωτέρω αὐθεντικῇ ἐμφωνείᾳ τῶν Συνταγματικῶν διατάξεων τῆς ἀκωλύτου τελείσεως τῶν θρησκευτικῶν μας καθήκοντων ἔχει πρόδηλον καὶ ἀναμφισβήτητον τὴν ἐννοίαν τελείσεως τούτων κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον δόγμα (ἀφ' οὗ εἴμεθα Ὁρθόδοξοι) εἰς Ἱεροὺς Ναοὺς.

Ποίους Ἱεροὺς Ναοὺς!!!

Πασιδῆλως εἰς ἰδικούς μας! τῆς Θρησκευτικῆς μας Κοινωνίας, ὡς γίνεται ἐπὶ 51 ἤδη ἔτη.

Πρὸς τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἔχωμεν Ναοὺς! νὰ ἀνευρείσωμεν Ναοὺς.

Ἡ Θρησκευτικὴ μας Κοινωνία ἀποτελεῖ σωματοῖον ἀναγνωρισμένον Δικαστικῶς, καὶ ἤδη Συνταγματικῶς, σκοποῦν τὴν ἀσκήσιν τῶν Θρησκευτικῶν μας καθήκοντων. Διὰ τὴν ἀσκήσιν ταύτην εἰς Ἱεροὺς Ναοὺς κατὰ τὴν παρ. 1. τοῦ ἀρθρου 12 τοῦ Συντάγματος οὐδεμία ἄδεια τῆς ἀρχῆς ἀπαιτεῖται.

Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας κ. Καραππέρης ἀντιγράφων πρὸς τὴν ἰδικὴν τοῦ ἐφημεριτικῆς δῆλωσιν ἐνάμιον τῆς Βουλῆς περὶ ἀκωλύτου ἀσκήσεως τῶν θρησκευτικῶν μας καθήκοντων, διὰ τοῦ ἐπ' ἀριθ. 3832)716)1975 ἐγγράφου τοῦ πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων ἀξιῶ διὰ τὴν χορήγησιν ἀδείας ἀνεγέρσεως ἰδικοῦ μας Ναοῦ 1) ἄδειαν τοῦ ἀρμόδιου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ 2) Ἐγκρίσιν τῆς σχετικῆς μελέτης παρὰ τῆς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ο.Δ.Ε. ἥτοι ἀξιῶ τὴν πλήρη ὑποταγὴν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἰς τὴν ἐπίσημον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς «ἀκωλύτου»! ἀσκήσεως τῶν Θρησκευτικῶν μας Καθήκοντων. Ἡ ἀπαγόρευσις εἶναι ἐξωφθαλμὸς διότι ὁ οἰκεῖος Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι ἐντελὸς ἀναρμόδιος καὶ ἀσχετος μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καὶ οὔτε ὑποχρεοῦται οὐδὲ δικαιούται νὰ χορηγήσῃ ἄδειαν διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ναῶν ἡμῶν. Συνεπῶς τὸ ἐγγράφον τοῦ κ. Ὑπουργοῦ εἶναι παρωδῶν καὶ ἀκαρὸν ἐπιστηρικῶς εἰς καταργημένης καὶ ἀντισυνταγματικὰς διατάξεις τοῦ καταργηθέντος Ν.Α. 126)1967 καὶ τοῦ ἀρθρου 28 (οὐχὶ 27) τοῦ καταργηθέντος ἀντισυνταγματικοῦ καὶ καταργηθέντος ἐπ' ἀριθμ. 2)1967 Κανονισμοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων».

Ἐχει γίνεαι παλαιὸς δεξιὸν ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης (Θ. Τσίτσος Γνωστ. Νομ. Βῆμα 1954 σελ. 405) καὶ τῆς Νομολογίας τοῦ Σ. τῆς Ε. (ἐπ' ἀριθμ. 1358, 1897.1896.756 τοῦ ἔτους 1952 Ὁλομέλεια 2276) 1953 Νομ. Β.2. σελ. 298, 539)56 839)56 κ.λ.π. Ὁλομ. 132)1322 τοῦ ἔτους 1963 ὅτι αἱ διατάξεις τῶν Νόμων 1369)1938, 2200)1940, 586)1941 κ.λ.π. δύνανται εἰς τὴν χορήγησιν ἀδείας ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου τῆς οἰκείας Περιφέρειας, διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ναῶν τῶν γνωστῶν Θρησκευτῶν καὶ Θρησκευτικῶν Κοινωνιῶν εἶναι ἄκυρα ὡς ἀντισυνταγματικά. Μόνη ἐπιφύλαξις εἶναι νὰ τυγχάνῃ γνωστὴ Θρησκευτικὴ Κοινωνία καὶ νὰ μὴ ἀσκήται προσηλυτισμὸς.

Ἡ ἰδικὴ μας Θρησκευτικὴ Κοινωνία καὶ πασιδῆ-

λως γνωστή εἶναι καὶ οὐδέποτε οὐδεμία ὑποψία προσηλυτισμοῦ ἐξεδηλώθη.

Συνεπῶς ἡ ἀνωτέρω ἀρνήσις τοῦ κ. Τριτωποῦ γοῦ εἶναι προδήλως ἀνεπίτρεπτος ὡς ἄκυρος καὶ ἀντισυνταγματικὴ.

Πλέον τούτων αἱ ἐπικαλούμεναι διατάξεις τοῦ Ν. 126)67 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1967 Κανονισμοῦ καὶ πᾶσα ἄλλη σχετικὴ διάταξις ἀφοροῦν καὶ μόνον τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν καὶ οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχουν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας. Μόνη ἰσχύουσα διάταξις διὰ τὴν χορήγησιν ἀδείας ἀνεγέρσεως Ἱερῶν Ναῶν ἡμῶν εἶναι ἡ τοῦ Οἰκοδομικοῦ Κανονισμοῦ καὶ μόνον, ἣν ἀρνεῖται παρ᾽ ἀνόμιως τὸ Πολιτοδομικὸν Γραφεῖον Λεβαδείας διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ἱεροῦ Ναοῦ ἐν Θήβαις Παλαιοεορτολόγοι καὶ Προέδρου τῆς Θεοσεβτικῆς Κοινωνίας ἡμῶν κ. Εὐαγγέλιον Τούτουζα.

5. ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ

Ὁ νέος Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἑλλάδος διὰ ρητῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 25 παρ. 3 ἀπαγορεύει

εἰς τὴν Διοίκησιν τὴν κατάχρησιν παντὸς ἀποδυναμωθέντος δικαιώματος. Οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀπίθανον περίπτωσιν καθ' ἣν ἤθελε γίνεαι δέκτον ὅτι καὶ εἰς περίπτωσιν ἀνεγέρσεως Ναοῦ τῆς Θεοσεβτικῆς ἡμῶν Κοινωνίας, ἀπαιτοῦνται αἱ διατυπώσεις τῶν καταργηθέντων Νομ. Δ. 126)67 καὶ τοῦ 2)67 Κανονισμοῦ, διὰ τοῦ ἀρνούμεθα διαρρήδην, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τούτων ἀποτελεῖ προδήλως κατάχρησιν δικαιώματος, ἀπαγορευομένης τῆς ἐφαρμογῆς των, ἔπειτα ἀπὸ 51 ἐτη λειτουργίας τῆς ἐκκλησίας μας καὶ μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἐφημερευτικὴν δήλωσιν τοῦ κ. Τριτωποῦ.

Ὅθεν εὐσεβάστως λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν ὑμᾶς ὅπως παραγγεῖλητε ἀφοσιῶς τὴν χορήγησιν τῆς αἰτηθείσης ἀδείας, ἄλλως θέλομεν ἀσκήσει Πονικὴν δίωξιν κατὰ παντὸς ὑπευθύνου συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παρ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Πρόεδρος
ΚΩΝ. ΤΟΤΤΟΥΖΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΚΩΝ. ΚΟΜΝΙΟΣ

Τὰ πρωτόυλλα τῆς Σιών

Ἐὰν ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐνεργηθῇ μὲ πολὺ δριμύαν αὐστηρότητα, δύνανται νὰ συνεπιφέρῃ ἀπελπισίαν, προκαλουμένην ὑπὸ τοῦ φόβου νέων μεταβολῶν τῆς αὐτῆς φύσεως, ἐὰν ἀπεναντίας ἐκτελεσθῇ ὑπὸ τὴν ἐννοίαν μεταγενεστέρων ἀφελειῶν ὁ κόσμος θὰ εἴπῃ ὅτι ἡμεῖς ἀνεγνωρίσαμεν τὰ σφάλματά μας καὶ τοῦτο θὰ ἐξασθενήσῃ τὴν αἰγλήν τοῦ ἀλανθίστου τῆς νέας ἐξουσίας, ἣ θὰ εἴπῃ ὅτι ἐφροδύθημεν καὶ ἀναγκασθήμεθα νὰ κάμωμεν παραχωρήσεις δι' ἃς κανεὶς δὲν θὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ, διότι θὰ νικήσωσιν αὐτὰς ὡς ἐπιβαλλομένας... Ἀμφότερα ταῦτα θὰ παρέβλαιπον τὸ γόνιμον τοῦ νέου Συντάγματος. Θέλομεν ἵνα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς προσηκούσεώς των, ὁπότε οἱ λαοὶ θὰ εἶναι κατὰπληροὶ ἐκ τοῦ Πρωτοπνεύματος, ὅταν θὰ διατελῶσιν ἀκόμῃ ἐν τῇ τρέφῃ καὶ ἐν τῇ παροχάλῃ, θέλομεν ἵνα κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ἀναγνωρίσωσιν ὅτι εἴμεθα τόσον ἰσχυροὶ, τόσον ἄντροι, τόσον δυνατοί, ὥστε ἐν οὐδεμῇ περιπτώσει θὰ τοὺς λάβωμεν ποτὲ ὑπ' ἄρην, ὅτι ὅχι μόνον δὲ θὰ δώσωμεν καρμίαν προσοχὴν εἰς τὰς γνώμας των καὶ εἰς τὰς ἐπιθυμίας των, ἀλλ' ὅτι εἴμεθα καὶ εἰς θέσιν νὰ καταστείλωμεν, μετ' ἀπολύτου ἐξουσίας πᾶσαν ἔκφρασιν, πᾶσαν ἐκδήλωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν τούτων καὶ γνωμῶν ὅτι ἐγενόμεθα κύριοι, διὰ μιᾶς, παντὸς ὅ,τι μᾶς ἦτο ἀναγκαῖον καὶ ὅτι δὲν θὰ μοιράσωμεν, ἐν οὐδεμῇ περιπτώσει, τὴν ἐξουσίαν μας μὲ αὐτούς... Τότε θὰ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ θ' ἀναμείνωσι τὰ συμβήσόμενα.

Οἱ Χριστιανοὶ εἶναι ποιμνιον προβάτων καὶ ἡμεῖς εἴμεθα δι' αὐτούς λόχοι. Ἡξεύρετε δὲ τί συμβαίνει εἰς τὰ πρόβατα ὅταν οἱ λόχοι εἰσδύσωσιν εἰς τὴν μάνδραν των.

Θὰ κλείσωσιν πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ ὅλων τῶν πραγμάτων, διότι θὰ τοῖς ὑποσχεθῶμεν νὰ τὰς ἀποδώσωμεν ὅλας τὰς ἀφαιρεθείσας ἐλευθερίας, ὅταν οἱ ἐχθροὶ τῆς εἰρήνης θὰ καταπραυνῶνθωσι καὶ τὰ κόμματα θὰ περιέλθωσιν εἰς ἀρηστίαν.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι πολὺν χρόνον θὰ περιμένωσι τὴν ἐπιστροφὴν ταύτην πρὸς τὸ παρελθόν...

Διὰ τὴν νὰ ἐπινοήσωμεν καὶ νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς τοὺς Χριστιανούς ὅλην αὐτὴν τὴν πολιτικὴν, χωρὶς νὰ τοῖς δώσωμεν τὰ μέσα νὰ τὴν κατανοήσωσι, διὰ τὸ ἄλλο παρὰ διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν κυριῶς ἐκεῖνα ὅπερ ἡ διεσπασμένη γενεὰ μας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ἀπ' εὐθείας.

Τοῦτο ἐχρησίμωσεν ὡς βάσις εἰς τὴν ὑφ' ἡμῶν διοργανώσιν τοῦ μυστικοῦ μασωνισμοῦ, ὃν ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει καὶ τοῦ ὁποίου τοὺς σκοποὺς οὔτε καὶ ὑπαπτεῦνται οἱ ἡλίθιοι Χριστιανοί, οἱ προστεταγμένοι ὑφ' ἡμῶν εἰς τὴν ὁρατὴν στρατιάν τῶν στοῶν, ἵνα παραπλανήσωμεν τὰ βλέμματα τῶν ἀδελφῶν των.

Ὁ Θεὸς ἔχει δώσει εἰς ἡμᾶς τὸν περιοριστὸν λόγον τοῦ, τὴν διασποράν, καὶ, ἐν ταύτῃ τῇ ἀδυναμίᾳ τῆς γενεᾶς μας εἰσέδη ἡ ἰσχὺς μας, ἥτις μᾶς ἔχει οδηγήσει σήμερον ἕως εἰς τὸ κατώφλιον τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας.

Ολίγα πράγματα μᾶς ὑπολείπονται ἵνα ἰδρούσωμεν τὴν Κυβέρνησιν μᾶς ἐπὶ τῶν στερεῶν τούτων βάσεων.

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ 12

Περὶλήμψις: Μακρονικὴ ἐρμηνεία τῆς λέξεως «ἐλευθερία». Τὸ μέλλον τοῦ Τύπου εἰς τὸ βασίλειον τῶν μασόνων. Ὁ ἔλεγχος τοῦ Τύπου τὰ πρακτορεῖα τῶν ἀνταποκριτῶν. Τί εἶναι πρόοδος κατὰ τοὺς μασόνους. Ἡ ἀλληλεγγύη τῶν μασόνων ἐν τῷ συγχρόνῳ Τύπῳ. Ἐξέγερσις τῶν ἐπαρχιακῶν «κοινωνικῶν» ἀπαιτήσεων. Τὸ ἀλάνθαστον τοῦ νέου πολιτεύματος.

Τὴν λέξιν «ἐλευθερία», τὴν ὁποίαν δύναται τις νὰ ἐρμηνεύσῃ κατὰ διαφόρους τρόπους, ἡμεῖς θὰ τὴν καθορίσωμεν ὡς ἑξῆς:

Ἡ ἐλευθερία εἶναι τὸ δικαίωμα τοῦ πράττειν, ὅ,τι ὁ νόμος ἐπιτρέπει. Τοιαύτη τότε ἐρμηνεία τῆς λέξεως ταύτης θὰ κάμῃ, ὥστε καὶ ἐλευθερία νὰ εἶναι εἰς τὰς χεῖράς μας, διότι οἱ νόμοι θὰ καταστρέφωσιν ἢ θὰ δημιουργήσῃ πᾶν ὅ,τι θὰ μᾶς εἶναι εὐάρεστον συμφώνως πρὸς τὸ ἀνωτέρω ἐκτεδὲν πρόγραμμα.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν 1ην ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί: 1) Παρεκκλήσιον τῆς Εὐαγγελιστρίας Κοραζῶ, 2) Ἐλευσίνος, 3) Δομβραίνης, 4) Αἰγίνης, 5) Ποταμιάς Θάσου καὶ 6) Ρεθύμνου Κρήτης.

Τὴν 8ην ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ πανηγυρίζουν: 1) ἡ Ἱ. Μονὴ Σπείτον, 2) ὁ Ἱ. Ν. Νέου Ἡρακλείου 3) ὁ Ἱ. Ν. Νεμέας.

Τὴν 9ην ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Νεκταρίου πανηγυρίζουν: 1) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου καὶ ἡ Ἱ. Μ. Ἀχαρνῶν.

Τὴν 11ην ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μ. Μηνᾶ πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μ. Ἀμφιάλης καὶ Ἀνδρούσης, ὁ Ἱ. Ν. Βιλλίων.

Τὴν 13ην ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου πανηγυρίζουν τὰ παρεκκλήσια: 1) Ἀνθουπόλεως (πρώην Αἰθουσα) καὶ Γλυφάδας (Γηροκομείου).

Τὴν 14ην ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Φιλίππου καὶ Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ν. 1) Παιραιῶς καὶ 2) παρεκκλήσιον Εὐαγγελιστρίας Κορυθαλλοῦ.

Τὴν 21ην ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μ. Μεγάρων καὶ Κουβαρῶ.

Τὴν 25ην ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Μ. Αἰκατερίνης πανηγυρίζουν: 1) ὁ Ἱ. Ν. Πατησίων καὶ 2) ἡ Ἱ. Μ. Μονὴ Θεομουλῶν.

Τὴν 30ην ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Ἀνδρέου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Περιστερίου.

Ἐναντι τοῦ τύπου θὰ ἐνεργῶμεν κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον. Ποῖον ρόλον παίζει τὸρα ὁ τύπος; Χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἀναφλέγῃ τὰ πάθη ἢ εἰς τὸ νὰ συντηρῇ τοὺς ἐγωϊσμούς τῶν κομμάτων. Εἶναι μάταιος ἄδικος' ψευδής, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων δὲν ἐννοεῖ καθόλου εἰς τί χρησιμεύει. Θὰ τὸν σαγματώσωμεν καὶ θὰ τοῦ βάλλωμεν ἰσχυροὺς χαλινούς, θὰ κάμωμεν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐντυπω ἔργα, διότι εἰς τί θὰ μᾶς ἐχρησίμευε τὸ νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸν τύπον, ἐὰν ἐπιρρέκετο νὰ χρησιμεύσωμεν ὡς στόχος τῶν φυλλαδίων καὶ τῶν διβλίων; Θὰ μεταβάλλωμεν τὴν δημοσιότητα, ἥτις μᾶς στοιχίζει ἀκριδὰ σήμερον διότι χάρις εἰς αὐτὴν λογοκρίνομεν τὰς ἐφημερίδας, ὡς πηγὴν προσόδου ὑπὲρ τοῦ Κράτους μας. Θὰ δημοσιographώμεν εἰδικὸν φόρον ἐπὶ τοῦ τύπου. Θὰ ἀπαιτῶμεν ἐγγυήσιν, διὰ τὴν ἴδρυσιν ἐφημερίδων ἢ τυπογραφείων. Οἷπῳ θὰ προσφυλάσσεται ἡ Κυβέρνησις μας ἀπὸ πᾶσαν ἐπίθεσιν ἐκ μέρους τοῦ τύπου. Καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ θὰ ἐπιβάλλωμεν ἄνευ οἴκτου πρόστιμα. Χαρτόσημον, ἐγγυήσεις καὶ πρόστιμα θὰ δίδωσι τεράστιον εἰσόδημα εἰς τὸ Κράτος.

Εἶναι ἀληθές ὅτι αἱ ἐφημερίδες τῶν κομμάτων θὰ ἠδύναντο νὰ εἶναι ὑπέρτεραι τῶν κοινοπολιτικῶν ἀποκλειῶν. Θὰ τὰς παύωμεν εὐθὺς μετὰ τὴν δευτέραν ἐπίθεσιν. Κανείς δὲν θὰ θίξῃ ἀτιμωρητὴ τὴν αἴγλην τοῦ κυβερνητικοῦ μας ἀλάνθαστου.

Τὸ πρόσχημα τῆς παύσεως ἐφημερίδος τινος θὰ εἶναι ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὄργανον ἐξεγείρει τὰ πνεύματα ἄνευ αἰτίας καὶ ἄνευ λόγου. Σᾶς παρακαλῶ νὰ σημειώσητε ὅτι μετὰ ἐκείνων οἵτινες θὰ μᾶς ἐπιτίθενται θὰ ὑπάρχουσι καὶ ὄργανα δημιουργηθέντα ὑφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῦτα θὰ προσβάλλωσι ἀποκλειστικῶς σημεῖα τῶν ὁποίων ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν τὴν μεταβολήν.

Τίποτε δὲν θὰ κοινοποιῆται εἰς τὸ κοινὸν ἄνευ τοῦ ἐλέγχου μας. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπετεύχθη ἤδη εἰς τὰς ἡμέρας μας διὰ τοῦ γεγονότος ὅτι ὅλα αἱ εἰδήσεις λαμβάνονται ὑπὸ πλείστον πρακτορείων, τὰ ὅποια τὰς συγγεντοῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Τὰ πρακτορεῖα ταῦτα θὰ εἶναι τότε ἐξ ὁλοκλήρου ἰδικὰ μας καὶ δὲν θὰ δημοσιεύσωσι παρ' ὅ,τι θὰ τοῖς ἐπιτάσσωμεν.

Ἐὰν ἀπὸ τῶρα ἠδυνήθημεν νὰ γίνωμεν κύρια τῶν σχέσεων τῶν Χριστιανικῶν κοινωνιῶν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε σχεδὸν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀντιλαμβάνονται τὰ πανόδομα γεγονότα διὰ τῶν κοινοπολιτικῶν φανῶν τῶν διώσεων, τὰς ὁποίας θέτομεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, ἐὰν ἀπὸ τῶρα εἰς οὐδὲν Κράτος ὑπάρχουσιν σωτῆρια, τὰ ὅποια νὰ μᾶς ἀποκρίπται τὰ ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ἀνσῆτος καλοῦμένα μυστικά τοῦ Κράτους, εἰ θὰ γίνῃ ὅταν ἡμεῖς θὰ εἴμεθα οἱ ἀνεγνωρισμένοι Κύριοι τοῦ σήμπαντος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ παγκοσμίου Βασιλέως ἡμῶν;

(Συνεχίζεται)

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Νεκρολογία

Ιωάννης Τσούτουζας

Κατά την 6/19-9-75 εκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς ἡμῶν Ἰωάννης Τσούτουζας, ἐπίλεκτον στέλεχος τῆς ἀγωνιζομένης κατὰ τῆς πολυεidoῦς πλείνης Ἀγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Γόνος τῆς Πατρισταρχικῆς οἰκογενείας Τσούτουζα ὦν καὶ ἐκ τῆς φιλοπαθείας πρὸς τὴν Ἑλλάδα κινσάμενος, κατετάγη εἰς τὸν ἑθδαξὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν ὡς μόνιμος ἀξιωματικός, ἀνελθὼν ἐπαξίως εἰς τὰ ἀνώτερα αὐτοῦ ἀξιώματα.

Κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, διεχρίθη διὰ τὸ ἀπαράμυλλον ἥθος του, τὴν ὑποδειγματικὴν του πειθαρχίαν, τὴν εἰς τὸ καθήκον προσήλωσιν καὶ τὴν ἐν πανὶ συνέπειάν του. Διέπρεψεν ὡς καθηγητὴς εἰς τὴν Σχολὴν

Ἰθαλλίδων, μεταλαμπδεύσας τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν του εἰς πλείστους ἀποφοίτους αὐτῆς.

Στεροφθεῖς λίαν ἐνωσίς τῆς ἀειμνήστου συζύγου του προσέτιμσε διὰ τὴν μετὰ ταῦτα ζωὴν του, τὴν δυσκολωτάτην τῆς χηρείας ζωὴν, ἀρροισθεὶς εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρὸς του, τὴν ὁποῖαν ἐπεξέταπνε καὶ εἰς τοὺς ἐξ αὐτῆς ἐγγόνους του.

Ἐνωτισθεὶς δὲ ἐκ νεότητός του τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου : «γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀνέραιοι ὡς αἱ περιστεραὶ» (Ματθ. 1.10), διετήρησεν ὡς κόρην ἐφθαλμοῦ τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Πίστιν, ἐν ἀπλότῃ καρδίᾳ. Ἐνετάγη ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὰς τάξεις τῆς Μαστρονική-ἡμῶν Ἐκκλησίας, χορηγιάσας ἐπὶ 8-τη μῦθος καὶ Προδρόμος τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Ἐξυπηρετήσεν ἐπὶ 8-τη παλαιολόγῳ-πως τοὺς πιστοὺς τῆς ἐνορίας τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν Κυψέλῃ, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἐναρετοῦ ζωῆς γενόμενος.

Ἦνωμένος ὦν μετὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ διὰ τῆς ἐνωσέτου ζωῆς καὶ τῆς μεταλήψεως τῶν Ἀχραντῶν Μυστηρίων, ἀνέμενε τὴν Ἐπίσκεψιν τοῦ Κυρίου, δεικνύων ἀκραν ὑπομονὴν εἰς τὰς συγὰς του ἀσθενείας, διὰ τῶν ὁποίων ἐδοξαμίσθη «ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ». Αὐ' ὁ καὶ «ὡς ὀλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξαται αὐτὸν» ὁ Κύριος.

«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγώνισται, τὸν δρόμον τετέλεκε, τὴν πίστιν τετήρηκε».

Αἰωνία εἰρήνη καὶ μνήμη αὐτοῦ!

Η ΠΕΡΑ ΜΟΝΗ ΒΑΤΟΠΕΔΙΟΥ (ΑΓΙΟΝ ΓΡΟΣ)

Ἀξιοὶ θερμῶν συγχαρητηρίων οἱ Βατοπαιδινοὶ Ἀγιορεῖται Πατέρες (οἱ μόνοι μέχρι χθὲς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει νεοημερολογίται) διὰ τὴν γενναίαν ἀπόφασιν των, δι' ἧς τὴν 11 Ἰουλίου ἐ.ε. ἐπανάφεραν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν των τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον.

Ὅντως κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην αὐτὴν εὐφρανον τοὺς Ὁρθοδόξους... οἱ ἀξιοῦσιν οὗτοι Πατέρες. Ἐν ὅλῳ ὑπολείπεται εἰς αὐτοὺς, ἵνα μιμηθῶσι τοὺς γείτονας των Ἐσφιγμένους Πατέρας καὶ εἰσέλθωσιν οὕτως εἰς τὴν μάνδραν τῆς ἀκραίονος Ὁρθοδοξίας.

Οὕτω πράττοντες θὰ χαρακτηρήσωσιν ὄχι μόνον τοὺς ἐπὶ γῆς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν οὐρανοῖς Ἀγιορεῖτας Ὁσιομάρτυρας, τοὺς ἀθλήσαντας ἐπὶ Βέκκου τοῦ Λατινόφρονος Πατρίάρχου Κωνσταντινουπόλεως, (1275—1282) εἰς παρομοίαν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, καὶ γενναίως ἀντισταθέντας διὰ τὴν ἑνωσιν μετὰ τῶν Παπικῶν, τῶν μεγαλυτέρων καὶ ὑπουλοτέρων ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ ἀναμένον μετὰ τὰς τοὺς χειροκροτήσωμεν ὡς «καλῶς ἀθλήσαντας...».